

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

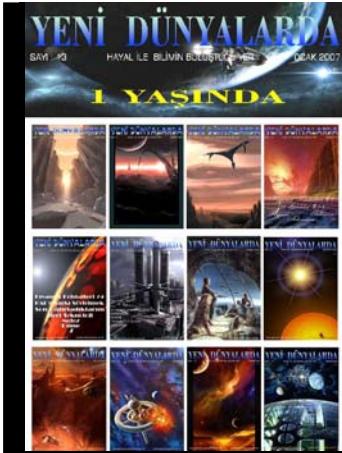
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARİTHAR GEZEĞENİ VE KATMANLARI #7

Güliz Dülgeroğlu

ARİTHAR GEZEĞENİ VE KATMANLARI

Bölüm 7 - Karşılaşma

İkinci katmanın Karanlık-Ay Şehrini sokakları, güçlerini birleştirmek için ya da belki itici bir güç yüzünden üçüncü ve dördüncü katmanlara göç eden Orgarlar tarafından çok uzun süre önce terk edilmişti. Şimdi bu zemin seviyesi örgüt üyeleri, hırsızlar ve katiller tarafından kullanılıyordu. Ara sokaklardan birinde derme çatma yapılmış fiçilerin masaya dönüştürüldüğü barda, bir kadın ve bir adam oturmuş karanlığın perdesinde konuşuyorlardı.

Kadın zayıf, uzun ve esnek bir vücuda sahipti. Kendi ırkının dişilerine göre kaslı ve kuvvetliydi. Çekik gözleri korkusuzca parlıyordu. İnce ve uzun bir yüz yapısı vardı. Kısa siyah saçlarını koyu yeşil bir kumaşla sarmalamıştı. Üzerinde dar bir pantolon ve hırpani koyu renkli bir ceket vardı. Pantolonunun belinde ise kalın bir silah kemeri asılıydı. Kalçalarının iki yanından tehditkar bir şekilde sallanan silahlar, düşmanın derisine isabet ettiğinde, fazlasıyla ufak olmasına rağmen eti eritip geçen mermilerle doluydu. Bu mermiler aynı zamanda şans eseri bedeninde kalırsa yaydığı ışımla çevresini de eritmeye başlıyor ve kemiklerin bile bu azıllı mermi karşısında pek bir şansı olmuyordu.

Arkasında durmuş çevreye göz gezdiren iki iri adam onu korumakla sorumluydular. Kadın korunmaya gerek olmadığını etrafındakilere birçok defa ispatlamış olsa da örgüt liderlerine sadık adamları bir türlü ardından ayrılmıyorlardı. Kadın her hangi bir saldırıyı önceden kestirebilecek kadar duyarlıydı. Tehlikeyi alt edebilecek kadar büyük olan silahını çekip karşındakini aniden savunmasız bırakabilecek kadar da kabiliyetliydi. Bu yüzden tekin olmayan sokaklarda saygın bir yer edinmişti. Bazı gruplar ona Asi Tanrıça adını takmışlardı. Bazıları ise Komutan Mira. Gerçek ismini bilen çok sayıda insan yoktu. Geçmişinde onu tanıyan kimse kalmadığı için, adını sadece çok güvendiği danışmanı biliyordu o kadar.

Komutan Mira'nın karşısında oturan adam ise, kadının ne kadar cesur olduğunun bir göstergesi sayılırdı. Çünkü akıllı başında olan kimse bu adamla arada az bir mesafe bırakacak kadar yakın oturmazdı. Adam iri-yarı ve oldukça güçlüydü. Ama bunun yanında hantal olmanın aksine fazlasıyla atikti. Hareketleri ise sessiz bir zerafet taşıyordu. Kurnaz gözleri, karşısında duran bir kere tarar ve bir daha asla unutmamak üzere beynine işlerdi. Bir kere duyduğu sesi ya da aldığı kokuyu her yerde tanıır ve bu sayede iz sürerek istediğine ulaşırdı. Bu nedenle ona herkes İz Sürücü derdi. Bugüne kadar başaramadığı bir iş olmamıştı. Şimdi korkulan bir saygı ile adları anılan bu iki kişi karşılıklı oturmuş birbirlerini süzüyorlardı.

“Ününü duydum İz Sürücü, çağırma kulak verip geldiğin için sana minnettarım.”

Kadın kafasını yavaşça eğdi ve tekrar bakışlarını karşısındaki adamda sabitlemek için kaldırdı. Adam belli etmese de fazlasıyla etkilenmişti. Buraya gelmesinin nedeni ise duy-

duğu kazançlı görev dışında kendininkine neredeyse denk bir üne sahip olan savaşçı kadını yakından görmektir.

“Aynı şekilde ben de sizin ününüzü duydum, Komutan Mira ya da Asi Tanrıça mı demeliyim?”

Kadın duyduğu bu gizemli ve güçlü sesin içini ürpertmesine engel olamasa da ifadesini hiç değiştirmeden soruyu yanıtladı.

“Sadece Mira diyebilirsiniz. Tanışma faslını geçtiğimize göre sizi neden buraya çağırdığımı merak ediyor olmalısınız.”

Adam kollarını fiçiye dayadı ve vücudunu ileri yaslayarak gözlerinin ışıktaki parlamasına izin verdi. Köşeli bir çene yapısı vardı. Yüzü kumral sakallarla doluydu. Saçları da aynı kumrallıkta alnından boynuna doğru dökülüyordu. Kısık yeşil gözleri eğer acımasız kişiliğinden ipuçları barındırmıyor olsaydı, her kadının kalbini çalabilecek güçteydi. Kendinden emin sesi ise karşı tarafta bir gerilme yaratmaya yeterliydi.

“Beni buraya neden çağırdığınızı tahmin edebiliyorum. Kimi bulmamı istiyorsunuz? Daha da önemlisi bunu karşılayacak kadar zengin misiniz merak ediyorum Komutan Mira?”

Kadın zorlu bir adamla karşı karşıya olduğunu baştan beri biliyordu. Ama onu iknâ etmesi kendi ve ona güvenen bir çok insan için fazlasıyla önemliydi.

“Saygıdeğer savaşçı, sizi buraya çağırmamın nedeni Asiler olarak bilinen örgütümüzün pek yakında yedinci katmana düzenleyeceği gizli darbeye bizim yanımızda yer almanızı sizden talep etmektir. Ödeme olarak size verebilecek yeterli knertimiz maalesef yok. Ancak darbe başarılı olursa size garanti edebileceğimiz büyük bir güç var. Eğer siz de bize katılırsanız başarılı olmamak için hiçbir neden kalmaz.”

Kadın sesini yükseltmeden fakat büyük bir tutkuyla konuşuyordu. İz Sürücü'yü etkilemek için bunun tek şansı olduğunun farkındaydı.

“Bu yüzden ününüze ün katacak bu zaferde bizimle dövüşmenizi ve Hükümetin kazanılacak ganimetinden yüzde yirmi beşlik bir pay öneriyorum.”

Dizlerinin üstüne dayadığı avuçları terden sıırılsıklam olan Mira, bakışlarını kaçırmadan adamın vereceği cevabı soğukkanlılıkla bekledi. İz Sürücü, eliyle suratındaki sakallarını sıvazladı ve bir süre sessiz kalarak teklifin kendi çıkarlarına ne kadar örtüşüp örtüşmediğini tarttı. Henüz daha iyi bir teklifle karşılaşmadığı için kadın komutanın yanında savaşmaya olumlu bakıyordu ki, bulundukları bara birden gürültüyle iki adam girdi. Adamlar iri yarıydı ve üstlerinde koyu mor üniformaları, bellerinde ise asılı coplalarıyla Hükümetten geldiklerini avazları çıktığı kadar bağıyorlardı. Etraflarına bakan askerler köşede karanlığa gizlenmiş masayı gördüklerinde kendi aralarında sessizce fısıldaşmaya başladılar.

Masada oturan iki savaşçı da çoktan önlemlerini almış, konuştukları darbe planının Hükümetin kulağına nasıl gittiğini merak edencesine birbirlerine bakıyorlardı. Mira arkasında hareketlenen korumalarına sakın olmaları için sözsüz bir işaret gönderdi. Adamlar ellerini önlerinde kenetleyip her an saldırmaya hazır şekilde beklediler.

Mor üniformalılar karanlıktaki masaya doğru yaklaştılar. İçlerinden daha kısa olanı bir adım öne çıktı ve oturan adama bakarak konuşmaya başladı.

“İz Sürücü denen kişiyi burada bulabileceğimi söylediler. O sen misin?”

Oturan adam hiç keyfini bozmamış ama önlemini de elden bırakmamış şekilde Mira’dan gözlerini ayırmadan cevap verdi.

“Kimin aradığına bağlı.”

Üniformasını düzeltip kısa bir öksürükle boğazını temizleyen asker kendini tanıtmak için söze başladı.

“Benim adım Geladoris ve bu da arkadaşım Lucan. Biz dördüncü katmandan size bir iş teklifi getirmek üzere gönderildik. Eğer değerli zamanınızdan bize de biraz ayırabilirseniz, size oldukça çekici gelebilecek bir öneride bulunacağız.”

Konuşan adam yanındaki arkadaşına bakıp gülümseyerek göz kırptı. Ezberlediği cümleyi eksiksiz söylediği için kendiyle gurur duyuyordu.

İz Sürücü bakışlarını konuşan adama doğrulttu. Bu bile Geladoris’in geriye yavaş bir adım atması için yeterli oldu.

“Üniformana bakılırsa Hükümetin adamlarındansın ama ben dördüncü katmanda Hükümetin eli olduğunu bilmiyordum. Kıyafetinin rengi kadar adı da zavallı olan asker, durumu hemen açıkla!”

Geladoris, utançla kızarmış aynı zamanda nefretle kasılmış suratını kaldırdı ve gururla açıklama yapmaya başladı. O kadar zayıf bir anındaydı ki, Lamorak’ın onlara hiçbir şekilde bilgi aktarımı yapılmaması gerektiği hakkında çektiği uzun nutuğu unutmuştu bile.

“Hükümetin askerleriyiz. Şuan dördüncü katmanda büyük tamirhanenin sahibi Krambur adına görev yapmaktayız. Sizinle görüşmek isteyen şahıs Krambur’un sağ kolu olan Lamorak’tır. Cazip teklifini yapmak üzere size eşlik etmemiz için bizzat bizi görevlendirmiştir.”

Neredeyse teklifi de ağzından çıkaracak olan Geladoris, Lucan’ın dürtüklemesiyle kendine geldi ve ağzını sıkıca kapadı. İki asker de, ayağa kalkmış İz Sürücü’nün karşısında hazır-olda duruyorlardı. İz Sürücü kurnazca gülümsedi ve onlara dışarıda beklemelerini emretti.

Adamların uzaklaşmasını seyrettikten sonra masaya tekrar oturduğunda kolundaki silahını geri yerleştirdi ve Mira’ya baktı. Kadın gözlerini kısmış ve dudaklarını aralamış ses-

sizce lanet okuyordu. Çapkın bir erkek gibi sırttan İz Sürücü konuşmaya başladı.

“Saygıdeğer Komutan Mira, Asi Tanrıça! Sizinle tanışmanın bana verdiği hazı tahmin bile edemezsiniz. Ama maalesef müsaadenizi isteyerek, huzurunuzdan ayrılıyorum. Bir iş adamı olarak peşin ücreti tercih etmekten utanmıyorum. Bana söyleyecek başka sözünüz yoksa izninizle.”

Adam ayağa kalktığı anda aynı anda kadında ayaklanmış ellerini beline koymuş kısık gözleriyle karşısındakini korkusuzca süzüyordu.

“Bu nasıl bir döneklik İz Sürücü? Burada Hükümete karşı yapılan planlardan bahsedildikten sonra nasıl gidip Hükümet adına çalışmaya cüret edersin?”

Sinirlerine hakim olmakta güçlük çeken Mira karşısındaki adamın tehlikeli olduğunun farkındaydı. Adam çapkın gülümsemesini bir anda suratından silmiş aynı şiddetle bakışlarına karşılık veriyordu.

“Sizin teklifinize olumlu bir cevap verdiğimi hatırlamıyorum komutan! Bu durumda istediğim işi kabul ederim. Aynı zamanda doğrudan Hükümet için değil Krambur denen adam için bir iş yapacağım. Asilerin gizli planlarının kimse tarafından öğrenilmesi gerekeceğini düşünmüyorum yani şimdilik,”

Adam, karşısında ellerini beline koymuş kadının dar pantolonun içindeki düzgün bacaklarının ve kalçasının görünüşüne bir kere bakıp gülümsedi ve burnunun dibine kadar sokulup fısıldadı.

“Ama eğer bana ihtiyacın olursa senin için istediğin zaman tekrar gelebileceğimi biliyorsun öyle değil mi tatlı Mira?”

Halkı adına onurlu bir iş teklif etmek için adamla buluşan komutan, dişiliğinin asker kişiliğinden daha ön plana çıkartılıp, aşağılanmaya kadar ilerletilmesine hiddetlenerek adama sıkı bir tokat attı. Daha adam silahına davranmadan Mira’nın yanında biten korumalar tehditkâr şekilde ellerini silahlarının üstüne koydular. Ama İz Sürücü dudağının yanındaki kanı elinin tersiyle silerken tekrar kadına baktı. Yeşil gözleri çekici bir sertlikle parlıyordu.

“Bu sefer değil. Ama bir daha ki karşılaşmamızda senin bir kadın olduğunu unutup, sana bir asker gibi davranacağım. İşte o zaman neden erkeklerin işine karışılmaması gerektiğini anlayacaksın. Ve bu katmandan sürdüğün Orgarlar hepsi bile benim gücümün yanında hiçbir şey kalır, haberin olsun Komutan!”

Arkasını dönüp barın kapısına doğru yürüyen İz Sürücü geride kalan Mira’ya tekrar baktı.

“Tekrar görüşünceye kadar,” diyerek alaylı bir gülümseyle elini havaya kaldırdı ve bir anda yok oldu. Mira öfkeyle bağırdı ve fıçıya sağlam bir tekme atarak devirdi.

(Devamı gelecek sayıda)

KARA DELİK

Mehmet Emin Arı

KARA DELİK

Okul sıralarına benzeyen dershanenin duvarında alüminyum çerçeveli büyük bir uzay fotoğrafında “Kara delikten uzak dur” diye yazardı. Bu yüz yıl önce keşfedilen kara deliklerden birinin fotoğrafıydı. Fotoğrafta arkada parlayan bir kaç sönük yıldızdan başka bir şey yoktu çünkü kara delikler görülmezdi. Derse gelen öğretmenin bitmeyen şakalarından biri aklında hep kalmıştı, “Kara dullar hep peçeli dolaşırlar”.

Bol camlı eğitim binasının duvarlarında gelen misafirlere çocukça bir sevinçle gülümseyen astronotların hepsi “doğal olmayan” yollardan ölmüştü. Bir hastanenin yoğun bakım bölümünde nöbetçi hemşirenin uykusunu kaçırarak bir krizle ölme mutluluğuna hiç biri erişememişti. Çoğu öldüğünü farkedemeyecek bir hızda havaya uçmuş yada parçalanmıştı. Bayrağa sarılı tabutların içi hep hoş olurdu çünkü ceset namına bir şey kalmazdı. Ailelerde buruk bir gurur da hiç eksik olmazdı. Elllerinde tuttıkları gülün resimdeki astronotu bir şehit gibi görürdü herkes. Boş tabut bakımlı mezarlığın çukurlarından birine gömüldükten sonra aileler başları dik bir şekilde tören alanını terk ederlerdi.

Kara dulun cazibesine kapılıp kaybolan astronot aileleri ve yakınları içinse durum farklıydı. Onlarda ne gözyaşı olurdu ne de buruk bir gurur. Şaşkın şaşkın bakarlardı. Kara deliğe düşen ve kendilerine haber alınamayan (!) astronotlar için düzenlenen anma toplantıları hep bu simsiyah fotoğrafın insanın huzurunu kaçırtan görüntüsü eşliğinde geçerdi. Bir iki marş çalınır, bir iki konuşma yapılırdı sonra herkes kara deliğin olduğu fotoğrafa sessizce bakıp kendi iç dünyasına gömülmüş bir halde tören alanını terk ederdi.

Yörünge bilgisayarlarının saniyede yaptıkları milyarlarca düzeltmeye ve bilinen tüm üç boyutlu hologram uzay haritalarına rağmen hala keşfedilmemiş kara delikler vardı. Eksik kütle teoreminden yola çıkarak kara delik olabilecek yerler bulunmuş ve buralar uçuş komisyonu tarafından kırmızı bölge olarak işaretlenmişti, yani sadece özel görev araçlarıyla gidilebilecek yerlerdi. Bunun dışında tüm sivil trafiğe kapatılmıştı kırmızı bölgeler.

Daha ilk gençlik yıllarında kara deliklerin soğuk büyü-süne kapılmıştı. Dost toplantılarında bir soğuk biraya bilinen tüm kara delik teorilerini anlatabilecek kadar çok şey öğrenmişti.

Güneşin dört katı büyüklüğündeki yıldızlar yakıtlarını bitirince kendi çekim enerjileriyle birden hızlı bir şekilde zayıflarlardı ve sonunda çapı bir kaç kilometre olan bir kara dula dönüşürdü. Şairlerin güneş tasvirlerine hep gülerdi bu yüzden. Kütle çekimi o kadar büyüktü ki ışık bile kara delikten kaçamazdı bu yüzden -tabi ki haklı olarak- kara delik denmişti.

Gülümseyerek o şarkıyı mırıldanmaya başladı “kaçamazsın sen benden bebeğim”. Bütün göstergeler sakın bir araba konsolu gibi ışıklar içindeydi.

Görünmeyen adam hikayesi gelirdi hep aklına. Çekim enerjisi ve yaydığı ışınım nedeniyle kara delikleri tespit etmek bazen mümkündü ama çoğu zaman başarılı olunmuyordu. Kesin yer tespiti imkansızdı. Bu yüzden kara delikler uzay yolculuklarının kötü tuzaklarından biri olmuştu. Hele hele uzayın keşfedilmemiş yeni alanlarında kara delikler astro-mayınlar olarak biliniyordu. Sinirli bir şekilde dile getirildiği gibi “Kara dolu” öptüğünde zaten ona aşık olmuşsundur denirdi. Kara dulun aşkı her zaman ölümcül olmuştu.

Bütün bunlar neden aklına birden geldi bilmiyordu. Ana gemiden uzakta yeni uzay bölgesini haritalama çalışması yaparken insanı geren bu fikirler niye kafasına üşüşmüştü? Bir kara deliğin varlığını bulmanıza yardımcı olacak kadar kütle yoktu etrafta. Her yer bol camlı eğitim binasındaki odada asılı fotoğraftaki gibiydi: simsiyah ve ürkütücü. Yakınlarda bir nebula yada benzeri bir gezegen olsaydı bilgisayar kara deliğin varlığını, en azından tehlikeli bölgeyi söyleyebilirdi. Mayınlı bir tarlada yavaş adımlarla yürüyor gibiydi sanki. Bir mayına basınca geri dönüşü de yoktu. Kafasında bir mayına basıp parçalandığını hayal etti. Evet bu da berbat bir ölümdü ama en azından ne olacağı belliydi? Peki ya bir kara deliğe düşersen? Ya kara dul birini öperse?

Rivayetler muhtelifi. Korkunç kütle çekimi nedeniyle çok kısa zamanda boyunuzun bir kaç ışık yılı uzayacağını söyleyenler de vardı solucan yollarından başka bir evrene atlayacağımızı söyleyenlerde. Hatta öbür uçta her şeyi dışarı atan yani tüküren bir ak deliğin var olduğuna inananlarda. Kimse tabi ki gerçeği bilemiyordu çünkü kara deliğe gönderilen bir büyük uydunun hayali bir kürede görüntüsünün birden kaybolması gibi kaybolan kimse geri gelmemişti. Tabi kimse de onları aramaya gitmek için istekli olmamıştı. Olay ufkundan sonra her şey bir kütüphane sessizliğine bürünürdü.

Uzay aracının klimalarından gelen havanın sakın sesi dışında her şey sessizdi. Nadiren yönlendirme roketlerinin pompaları çalışınca uzun bir vızıltı gibi ses geliyordu o da kesilince yine ürkütücü bir sessizlik geliyordu kabine. Sinirli bir şekilde ısıklık çalmaya başladı. “Kaçamazsın sen benden bebeğim” şarkısını ıslıkla söylediğini neden sonra farketti. Bu sinirini daha da bozdu. “Güzel bir müzik iyi olurdu” diye düşündü. “Klasik müzik çal” dedi hayali bir hizmetçiye seslenir gibi. Ses tanıma sistemi akıllı bir hizmetkar gibi müzik sistemini çalıştırdı. Uzun yolculuklarda bu türden lükslerin vardı. Sakin bir vals çalmaya başladı. Gözünün önünde dans eden çiftler gördü. Elektriğin bir eğlence sayıldığı zamanlarda mum ışığında dans eden yüzlerce çiftin sakın dansı, dönerek dönerek ve tekrar dönerek.

Gözünü kapatmış eliyle hayali bir orkestrayı yönetirken güçlü bir el gemiyi güçlü bir şekilde silkeledi. Çok kısa bir süre içinde sanki bir yerden alıp bir yere koymuş gibi. Hatta bir tak sesi bile duydu. Sesten sonra bilgisayar çıldırdı. Birden keskin bir alarm sesi duyuldu arkasından kırmızı bir ışık telaşla yanıp sönmeye başladı. Kara deliğe yakalanmıştı. Şu an Swarzwild çapında olmalıydı. Roket motorlarının yakıt pompaları deliler gibi çalışıyordu. Hepsi ama hepsi. Soğuk

bir ter boşaldı alnından. Olduğu yerde kalmıştı. Roketlerin ışığı candan geçip yüzünde dağılıyordu. Gemi kendi kendine bir ölüm kalım mücadelesi vermeye başlamıştı. Hayali bir yörüngede dönmeye başladığını algıladı. Roketlerin tüm acınası çabasına rağmen gemi yerinden milim kıpırdamadı. Artık çok geçti. Kara dul onu yakalamıştı.

Henüz olay ufkuna girmemişti. Yakıt motorları uzun bir vınlamadan sonra birden sustular. Gemi sanki pes etmiş gibi suskunluğa bürünmüştü. Yakıt bitti diye geçirdi içinden. Bilgisayar ekranından satırlar hızlı bir şekilde dökülmeye başlamıştı. Olay ufkuna girmesine 3 dakika vardı. Ucuz uzay filmlerinden fırlamış gibi duran dijital gösterge yavaş yavaş geriye doğru saymaya başladı. Ekranda yatay olarak akıp giden bir yazıda isterse acil yardım setinde şifreli kutuda duran yeşil hapı alabileceğini söylüyordu. Bilinçsizce yerdeki biktırıcı eğitimlerden kalma bir alışkanlıkla iki metre yanındaki acil yardım setine ulaştı. Metal kutuyu zorlukla açabildi. İçinden çıkan yuvarlak yeşil hapı avucuna aldı ama yutmadı. Tekrar kontrol konsoluna döndü. Elinde hap, geminin bir vals eşliğinde hızlanarak dönmelerini seyretmeye başladı. Hapı yutup yutmamakta kararsız kalmıştı. Öleceği kesindi acı çekip çekmeyeceğini bilemiyordu. Boyu bir anda uzun olunca onu basket yıldızı yapabilirler miydi? Böyle bir durumda espri yapabildiğine şaşıtı. Dijital ekrandaki sayı 1:00'i gösterince hapı yutmamaya karar verdi. Nasıl olacaksa ölecekti, kara dul peçesini kaldırdığında en azından yüzünü görmek istiyordu. Yeşil hap elindeyken aletlerin çıldırmasını şaşkınlıkla seyretmeye başladı. Valsin ritmi arttıkça dönmenin de hızı artıyordu.

Geminin duvarlarının yavaş yavaş şeffaflaşmaya başlaması heyecanını artırdı. Dış uzayı yalnızca kameralardan ve ufak gözetleme deliğinden değilde artık her yerden görebiliyordu. En kuvvetli meteor yağmurlarından hasarsız geçebilecek titanyum alaşımlı dış zırh şeffaflaşmıştı. Roketlerin ışığını görebiliyordu. Sanki arkasından aynı geminin bir benzeri ve onun arkasından bir tane geliyor gibiydi. Swarzschild yarıçapına girmesine 20 saniye kala yaşamının bir flim gibi gözünün önünden geçmesini bekledi ama arka gelen gemilere gözü takılmıştı. Dış uzaysa gitgide bir balık gözünden bakıyormuş gibi dağılmaya başladı. Dijital ekran 00:10'u gösterince yaşamının son on saniyesini derin bir nefes alarak karşıladı. Dışçı koltuğundaymışçasına koltuğun kenarlarına sıkıca tutundu. Ne olduğunu bilmediği ama geleceğinden emin olduğu darbe, çarpma yada patlamayı bekledi.

Beklentilerinin tersine hiç bir şey olmadı.

Sadece dönme durdu ve yumuşak bir çarpma hissetti. Geminin tüm duvarları şeffaflaşmıştı. Gözünü kör edecek bir ışık geliyordu her yerden. Kara deliğin içinde inanılmaz bir ışık vardı! El alışkanlığıyla özel radyasyon gözlüğünü buldu. Gözlükte şeffaflaşmıştı. Bir jelden yapılmışa benzeyen gözlüğü taktı. Takarken kendi kemiklerini ve damarlarını gördü. Ürktü.

Işık şimdi çok daha makul hale gelmişti. Yine çok parlak bir yaz gününden daha parlaktı etraf. Gülümsedi. Demek kara deliğin için böylesine aydınlıktı. Tabi diye düşündü.

Hiç bir yere kaçamayan ışık iki ayna arasında kalmış gibi burayı böylesine aydınlatıyordu. Demek ki kara dul sanıldığı kadar kara değilmiş.

Ayağa kalktı. Buna çok şaşırdı. Ağırlıksızdı. Sonsuz çekim kuvvetinin olması gereken bir yerde ağırlığının da sonsuz olması gerekirdi. Nasıl oluyordu bu? Belki aygıtlar yanlış bir yer algılamışlardı. Burası kara delik olamazdı.

Sonra geminin ışığını gördü. Düz olarak çıkan ışık biraz düz gittikten sonra sanki bir şeffaf borudan geçermiş gibi bir eğim çizerek belirsiz yere doğru eğiliyordu. Işığın yoluna bakarak belirli güvenli bir alanda olduğunu anladı. Tekilliliğin ortası dört boyutlu uzayda kendisini hem itip hem de çektiği için sahte bir güvenli alan vardı. Gemi de tesadüfen bu alan içinde kalmıştı.

Başını yukarı kaldırdı. Bir ışık silindirin içindeydi. Koca uzay bu silindirde gibiydi. Gerisi? Neredeydi uzayın gerisi. Yoktu. Silindir aşağı doğru bir koni oluyordu. Şeffaf geminin duvarlarından gördüğü buydu.

Eskiden bir yıldızdı burası diye düşündü. Belki canlılar vardı hayat verdiği. Ama şimdi işte bir nokta, sadece bir nokta. Koninin bittiği yerdeki şu belirsiz kalem ucu kadar olan nokta. Peki hala niye kendini çekmiyordu. Niye aşağıya kayıp noktanın içinden geçmiyordu.

Birden gerçeği anladı. Zaman yavaşlıyordu. Kara deliğin içinde zamanda değişiyordu ve yavaşlıyordu. Dışardan bakan biri için saniyeler sürecektir bir düşmeyi kendisi ağır çekimde seyrediyordu. Sacı darmadağın Einstein'ı hatırladı. Buruk buruk gülümsedi. Sonra geleceğini gördü tıpkı geçmiş gibi. Aşağıya bakınca kendi gemisini gördü. Yerde yatan kendini gördü. Avucu açtı ve yeşil hap yoktu. Ölmüştü gelecekte.

Hüzünle bakakaldı kendine. Yukarıda başka bir zamanın içinde yine kendisi vardı.

Yeşil hapın verdiği yarı sarhoşluk halinde yukarıya baktı. Gemiye ve kendisini gördü. Kaygı ile geleceğine bakıyordu. Gelecek kendisiydi.

Yukarı bakıp kendisine bakan kendine gülümsedi. Gözünü kapadı. Bir vals mırıldandı ve sustu.

Mehmet Emin Arı

(www.eminari.com sitesinden alınmıştır.)

KAPI

Emre Tekgür

KAPI

“ZİTTT..... ZİTTTTTTTTT.....”

Zaten hiç sevmedim şu telefon denen şeyi. Dünyanın öbür ucuna da gitsen yakını kimseden kurtaramıyorsun. Numaranı biliyorsa eğer düşmanın da olsa seni 1 saniyede bulabiliyor.

“Alo.....hı.....tamam, tamam. Geliyorum”

Arayan şirketten bir arkadaşımış. Bir sorun çıkmış. Gece nin bu yarısında benden başka arayacak adam mı kalmadı nedir?

“Eeee niye çağırdın beni?”

“Kapılar. Hiçbirini kapatamıyorum!”

“Kapanmalarını söyle”

“Denedim. Bir işe yaramadı. Sanırım ses algılayıcılarında bir sorun var. Saatlerdir ‘kapan’ komutu veriyorum. Nafile.”

Hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım. Belki de çözüm kullanım kılavuzundadır.

“Kullanım kılavuzuna bir baksak!”

“Baktım. Orada da bir şey bulamadım”

İkimizde odanın içinde bir o yana bir bu yana dolanıp duruyorduk. Sonunda biraz dinlenmeye karar verdik. Arkadaşım John:

“Masa” dedi ve duvara bitişik masa takımı açıldı. Biraz düşündükten sonra en iyi çözümün, şirketin elektronik sistemlerinden sorumlu Gökmen’i aramak olduğunda karar kıldık.

Gökmen’in sesi biraz sinirliydi. Gecenin bu saatinde başkası yok muydu der gibi. Tıpkı ben!

“Belki bilgisayar sistemlerinde bir şey bulabilirim” dedi Gökmen. Ne de olsa şirketteki birçok şey bu sisteme bağlı. Kapılar, kasalar, kitaplar, defterler... Bu sistem sayesinde kapılara “kapan” deyince kapanıyor, bir şey yazmak istediğimizde ise sadece konuşuyorduk. Sistem bizim yerimize gerekeni yapıyor nasılsa. Hesap yapmaksızın çoktan tarihe karıştı bile. Hesap makineleri sayesinde dört işlem bile yapmadan okuldan mezun olanlarla dolu dünya. “Sistemde bir sorun yok. Virüs de bulamadım” dedi Gökmen.

John sinirli bir şekilde:

“Allah kahretsin! Sistemde ne bulunup bulunmadığı beni ilgilendirmiyor. Bana kapıları nasıl kapatacağımı söyle!”

Üçümüz en az 1 dakika boyunca birbirimize boş boş baktık. Sonra Gökmen ayağa kalkıp birkaç adım ilerideki kapıya doğru yürüdü. Kapının sol alt köşesinde ufak harflerle yazılı “Evrenin En Güvenli Kapı Sistemleri Size Tek Ses Mesafede” yazısını işaret etti ve altta yazılı numarayı işaret etti.

“İşte bu!” diye atıldı John. “Kapıyı üreten firmayı arayabiliriz.”

“Telefon” diye seslendi John. Odanın caddeye bakan penceresi ekrana dönüştü. Sonra numarayı söyledi. Üçümüz birden sessizce beklemeye başladık.... ve telefonu birisi açtı.

“Bu bir telesekreter mesajıdır. Bırakmak istediğiniz mesajı bip sesin.....”

“Hayıır....olamaaz!” dedik üçümüz birden. Pek senkronize sayılmaz aslında. Hayal kırıklığına uğramıştık.

“Gecenin üçünde kimi bekliyorduk ki telefona?” dedi

Gökmen. Sonra John'a dönerek:

“Göz tarayıcısını denedin mi?”

“Evet”

“Peki parmak izini okuttun mu?”

John biraz düşündü ve hayır dercesine başını salladı.

“Ses sistemleri gibi en gelişmiş yolla bile kapanmayan bu kapının neredeyse tarih olmuş bir yöntemle kapanması pek mantıklı gelmedi”

“Sen yinede bir dene” dedi Gökmen.

İkisi birlikte kapının önünde durdular. Kapının elektronik sistemlerinin olduğu kapağa doğru “kapak dışarı” diye komut verdi John. Kapak açıldı. Sonra parmağını okuyucuya yerleştirdi. Sonuç olumsuzdu.

John çok sinirlenmişti. Gökmen’in gözü ise bir şeye takılmıştı.

“Bu kapının bir manyetik kartı varmış sanırım. Onu bu kart okuyucudan geçirirsek çalışabilir” dedi.

“Hani şu eskilerin ‘kredi kartı’ diye söz ettikleri gibi bir şey mi bu kart?” dedim.

“Evet, aynen öyle.”

“Evet, ben de duymuştum.... Olur şey değil. Bu kapı o kadar eski mi yani?” dedi John.

Sonra bir sessizlik oldu. John hafiften gülmeye başladı.

“İyi de.... Bu kartlar varsa bile şu an patronadadır muhtemelen. Kendisi ise şehir dışında. Zaten bu saatte onu arasak bile hepimizi kovardı!” dedi John.

“Arkadaşlar” dedim. Bence bu saatte yapılabilecek en iyi şey gidip uyumak.

“İnanamıyorum” dedi Gökmen. “teknolojideki onca gelişmeye rağmen bir kapıyı kapatamıyoruz.” Bunu söylerken sesi çok yorgundu. “Kendi icatlarımızın nasıl kullanılacağını bile bilmiyoruz.”

“Hadi” dedim. “Bahçedeki bekçiye söyleriz. 3-5 saatliğine kapıda bekler. Sabah geldiğimizde firmaya telefon eder bir tamirci çağırırız.”

Üçümüz birden dışarı çıktık. Bahçede, durumu bekçiye anlattık. İçeriye göz kulak olmasını söyledik.

“Bir dakika bekleyin” dedi üçümüze birden bakarak.

Cebinden metal bir halkaya takılı birkaç demir çubuk çıkardı. Kapıya doğru gitti ve kapıyı kendine doğru çekip demir çubuklardan birini kapının sağ tarafındaki deliğe soktu. Sonra çubuğu çevirdi. Kapı kapanmıştı. Üçümüz, ağzımız bir karışık, faltaşı gibi gözlerle onu izledik.

“İyi akşamlar” dedi, üçümüze birden.

Tek kelime bile etmeden, yalnızca başlarımızı “evet” dercesine salladık. Sonra oradan ayrıldık.

Acaba.... Bütün bu teknolojik gelişmelere rağmen bir yerde bir hata mı yapmıştık? Eminim ki o gece üçümüz de, yatmadan önce bu soruyu kendimize sormuşuzdur.

Emre Tekgür

(www.bilimkurgu2000.com sitesinden alınmıştır.)

DEĞİŞİM

Ali Öztürk

DEĞİŞİM –I-

Daha otuzunda olmasına rağmen ömrünün sonuna merdiven dayamış gibi hissediyordu. Yaşama tutkuyla bağlı olduğu söylenemezdi. Günde en az bir paket sigara, sağlıklı beslenme, düzensiz hayat ve hepsinden çok stres erkenden omuzlarını çökertmişti. Babasının zamansız ölümünden sonra annesiyle birlikte kırık dökük heveslerle yaşama tutunmaya çalışmışlardı yıllarca.

Yeni işindeki bu ilk gece vardiyasında aklında türlü düşüncelerle nöbetçi kulübesinden çıktı. Başı önde, amaçsız adımlarla yürümeye başladı. Çok uzaklardan arada bir köpek havlamaları duyuluyordu. Radyonun gittikçe uzaklaşan cızırtılı sesi dışında etrafta çıt yoktu. Issız gecenin sessizliğini ciğerlerine doyasıya çektiği tertemiz nefes bozabiliyordu sadece. Hemen ardından bir çift küçük metalik ayağın onu takip etmeye başladığını fark etmemişti henüz. Yerlerdeki su birikintilerinin de, başını döndüren o güzelim toprak kokusunun da sorumlusu akşama kadar yağan yağmurdur. Serin hava içini ürpertti. Omuzlarını kısarak bir sigara yaktı. Derin bir nefes çekip bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Yıldızlar bu yalnız adama göz kırptıyordu. Kendisini hiçbir zaman terk etmemiş sadık dostlardı onlar bir bakıma. Görüş alanına girenleri dikkatle incelemeye başlamıştı ki içlerinden birinin yavaşça hareket ettiğini ayımsadı. Yeryüzüne yaklaşıyordu yıldız. Bir an için heyecanlandı. Bakışlarını alamadığı, giderek büyüyen bu ışık kaynağına kaptırmıştı kendini. Elindeki sigaranın külü gittikçe uzayarak yere düştü. Başı gökyüzüne çevrili halde birkaç saniye daha hareketsiz kaldı, tıpkı bir heykel gibi. Yaklaşan nesnenin yıldız değil uzay üssüne ait araçlardan biri olduğunu anladığında başını iki yana sallayarak kendi kendine güldü. Araç kilometrelerce öteden rengarenk ışıklar saçarak yaklaşıyordu. Birkaç dakika sonra alçalmaya başladı. Araçtan yayılan tıslama sesi, lazer odağının bakımını yapacak robotları taşıyan nakliye araçlarının ve bekçi köpeklerinin sesini bastırmıştı. Uzay gemilerinin bulunduğu hangarların yanından süzülerek merkez binaya doğru yöneldi. Asma kattaki büyük toplantı odasının pencerelelerinden yayılan ışıklar dışında bina karanlıktı. Araç, ofisin pencere hizasına yanaşınca içerisi bir anda aydınlandı. Tıslayarak yere doğru yavaşça inerken, sürücüsü çoktan ofisine girmiş, asansör geçidine doğru ilerliyordu.

Sigarayı yere atıp ayağıyla söndürdü. Arkasını döndü. Yaptığı tüm hareketleri sessizce takip eden minik çöpçü robot uysal bir kedi gibi ona bakıyordu. Küçümser bir tavırla seslendi.

“Hey Teneke, sen burada ne arıyorsun?”

“Tabi ki işimi yapıyorum. Neden sordun? Senden önceki nöbetçi, toplantıda altı kişi olacağını söylemişti. Demek ki bu gelen sonuncuydu. Bu saatte yapılacak bir toplantı gerçekten olağanüstü olmalı. Öyle değil mi?”

Yorulma, can sıkıntısı, acıkma nedir bilmeden gece gündüz çalışabilen bu küçük makineye baktı bir süre. Otistik bir insanla yaşamı ne kadar paylaşabilirse, onunla da en fazla o kadar iletişim kurabilirdi. Gündelik yaşamda binlercesi çeşitli amaçlarla kullanılıyordu bunun gibilerin.

“Senin elektronik aklın ermez böyle şeylere.”

Bunları söylerken kulübeye doğru ilerledi. Genellikle o saatlerde tango müzik yayını yapan radyo kanalının frekan-

sını ayarladı. Müzik sesi kulaklarını doldurdu. Robot her ne diyorsa hiçbir önemi yoktu o anda. Dışarıdan gelen yarı elektronik sese aldırmadı bile.

“Anladım ben senin derdini. Şimdiye kadar benim gibi mesai arkadaşın olmadı değil mi? Bir robotla konuşurken daha dikkatli olmalısın dostum. Robot-insan ilişkileri konusunda kendini geliştiren iyi olur. Bunun için kurslar var. Onlara katılabilirsin mesela.”

* * *

Asansör asma kata doğru inerken saatine baktı. 23:07’yi gösteriyordu. Toplantıya katılacakların listesi bilgisayara önceden bildirilmişti. Koridorun en sonundaki büyük kapının üstündeki algılayıcı devre kimlik doğrulamasını yaptıktan sonra kapı kendiliğinden açıldı. Odanın ortasında bir baştan ötekine uzanan masanın çevresinde herkes yerini almıştı.

“Beklediğim için özür dilerim.” diyerek kendisi için ayrılan koltuğa oturdu. Müzik eşliğinde doğa ve uzay görüntülerini izleyerek son katılımcının gelmesini bekleyen yönetim kurulu üyeleri, özrünü kabul etmiş görünüyorlardı. Sinan Bey, hafifçe öne eğik başını kaldırmadan kaşlarının altından Umar Bey’e baktı.

“Herkes geldiğine göre başlayabiliriz.” diyerek bilgisayar sunuyu başlatmasını istedi. Aynı anda, masanın ortasında güneş sisteminin gerçek ölçülerinin oranlanmasıyla elde edilmiş hareketli üç boyutlu sanal görüntüsü belirdi.

“Arkadaşlar, bu sıradışı toplantının nedeni birazdan sizlere anlatacağım ve uzun yıllar önce başlatılmış bir proje. Uzun yaratıkların var olabileceği düşüncesi, ilk uzay uçuşları ile birlikte insanların kafasını kurcalamaya başlamış. Bundan yaklaşık 350 yıl önce, 1970’li yılların sonlarında, Gezgin-I ve Gezgin-II adında iki uzay aracı fırlatılmış. Amaçlanan şeylerden biri, dünya dışı akıllı canlılara gezegenimiz ve buradaki yaşam hakkında bilgi vermekmiş. Araçlarda insanlığın iki farklı cinsiyetten ve değişik ırklardan meydana geldiğini gösteren bilgilerle birlikte, güneş sisteminin Samanyolu gökadası içindeki konumunu ve dünyada kullanılan ölçü birimlerini anlatan kayıtlar bulunmakta. Bunların yanında dünyanın çeşitli bölgelerinden farklı görüntüleri ve sesleri de içeren bu araçlar halen saatte yaklaşık 50,000 km hızla uzayın derinliklerinde ilerliyorlar. İki araç da güneş sistemini çoktan terketmiş. Şu anda dünyadan yaklaşık 70 ışık saati ötedeler. Rotaları farklı olan bu iki araçtan, Gezgin-I güneş sisteminin yatay eksenine göre pozitif açıyla yukarı doğru, diğeri ise negatif açıyla aşağı doğru ilerliyor.”

Sinan Bey bunları anlatırken, güneş sisteminin hareketli sanal görüntüsü küçülmüş ve uzay araçlarının konumlarını gösteren iki küçük kırmızı nokta giderek belirginleşmişti.

“Gezgin-II için buraya kadar her şey normal, hatta olağanüstü normal gitmiş. Fakat Gezgin-I, bundan 15 yıl önce yaklaşık 63,2 ışık saati uzaklıkta, garip şekilde 1,17 ışık saati boyunca dünyaya sinyal göndermemiş. Sonra, araçtan tekrar sinyal alınmaya başlanmış.”

“Bunun nedeni ne olabilir?” diye sordu Gezegen Uçuşları Sorumlusu Aslan Bey.

“Henüz bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, Gezgin-I’in küçük bir kaçamakla ortalıktan kaybolduğu.” diye yanıtladı

Sinan Bey.

“Bizi bunları anlatmak için toplamadınız herhalde.”

Uzay Üssü Çevre Koruma Dairesi Başkanı Sunay Bey, beklenmedik biçimde araya girmişti. Ses tonunda saygısızlıktan çok sabırsızlık vardı. Belki de herkesin düşüncesine tercüman olmuştu. Konuşmanın son bölümünde anlatılanlar, Umar Bey’de tam tersi bir etki yapmıştı. Gezgin-I’ın kayboluş öyküsü uykusunu bir anda kaçırmış, merak duygusu onu hayaller denizine sürüklemişti. Bu sırada, Yıldızlararası Uzay Araştırma Merkezi Başkanı Harun Bey söz aldı.

“Arkadaşlar, bunu benim açıklamam daha uygun olacak.”

Derin bir nefes alarak, hafifçe öne doğru eğildi. Ağır hareketlerle masanın üzerinde ellerini birbirine kenetleyip devam etti.

“Yapılan tüm hesaplamalar ve güneş sistemi yakın çevresi ile ilgili tüm bilgilerimiz Gezgin-I’ın 4 ışık yılı boyunca hiçbir engelle karşılaşmayacağını gösteriyordu. Bu beklenmedik olayın arkasında her ne varsa, şu anda bizim için tam bir bilmece. Son 50 yıl içinde yakın yıldız sistemlerine giden uzay gemilerimiz oldu. Fakat hepsi dünyadan sürekli izlendi. Hiçbir zaman sinyal kesintisi olmadı. Gezgin’lerin yol aldığı uzay bölgesi ise günümüz teknolojisiyle henüz fazla incelenmiş değil. Yolladıkları bilginin yeterli olduğu düşünülerek ilgi gösterilmemiş şimdiye kadar.”

Harun Bey’in söyledikleri odadakilerin dikkatini çekmiş benziyordu. Bu sırada Sinan Bey tekrar söze girdi.

“Harun Bey durumu özetledi sanıyorum. Ters giden bir şeylerin olduğu açık. Bir ekibin acilen bu bölgeye gönderilmesi gerekiyor. İlk olarak, o bölgeye öncü bir robot ekibin gönderilmesi akıllıca olacaktır. Şayet sorularımız için yine tatminkar cevaplar bulamazsak, insanlardan oluşacak başka bir ekip detaylı araştırma için gidecek. Bu konuyu oylarınıza sunmak istiyorum.”

“Sanırım böyle bir yolculuğun tehlikeli olabileceğini de hesaba katmışsınızdır. Bizi orada neyin beklediğini bilmiyoruz.”

Yönetim kurulu üyeleri, hep birlikte bu genç ve kararlı sesin sahibine döndüler. Umar Bey, kendinden emin bir şekilde kollarını birbirine kenetlemiş Sinan Bey’e bakıyordu. Sinan Bey, uzay üssünün en yetkili ve en deneyimli kişisiydi. Mantıksız ya da sonuçsuz hiçbir girişimi olmamıştı şimdiye kadar. Neredeyse bir ömür vermişti uzay üssüne. Kuşkusuz çok iyi bir yöneticiydi ama aynı zamanda iflah olmaz bir işkolikti. Büyük olasılıkla yuvası bu yüzden dağılmıştı. Eşinden boşanalı on beş yıldan fazla olmuştu. Çoğu zaman evine gitmeyip işyerinde yatıp kalktığına dair söylentiler dolaşırdı çalışanlar arasında.

“Elbette alınabilecek tüm önlemler gözden geçirildi. Çok değil, bundan sadece elli yıl önce böyle bir şey tamamen hayaldi belki. Ama artık ışık hızının yarısıyla giden bir uzay gemisiyle, yaklaşık beş gün içinde o bölgeye ulaşmak mümkün.”

Sinan Bey, bunları söylerken bakışları Umar Bey’in içinden geçip uzaklara odaklanıyordu. Bir an durakladı, koltuğunda geriye doğru yaslandı ve bilgisayara sunuyu bitirmesini söyledi.

“Evet ama yüksek hızlı uzay gemilerine şimdiye kadar sadece robotlar kumanda etti. İnsanlar henüz bu hızlarda yolculuk etmedi. Bu yüzden oylamayı iki aşamalı yapmayı öneriyorum. Bana kalırsa öncelikle robot ekibin gönderilmesi konusunu karara bağlayalım. İnsanlı yolculuğu daha

sonra ele alalım.”

“Pekala. Bu operasyonu iki aşamalı düşünelim o halde. Başka sorusu olan yoksa robot ekibin gönderilmesi konusunu oylamaya geçebiliriz.”

Kısa bir sessizlikten sonra, oylamaya geçildi. Beklendiği gibi, tüm katılımcılar robot ekibin gönderilmesinden yana oy kullanmıştı.

“Hepinize teşekkür ederim arkadaşlar. Toplantı bitmiştir.”

Katılımcılar biraz uykunun, biraz da kafalarında oluşan cevapsız soruların verdiği endişeyle sersemlemiş halde birbirlerine bakarak kalkmaya hazırlandıkları esnada Aslan Bey’in sesi duyuldu.

“İzin verirseniz benim Harun Bey’e bir sorum olacak.”

“Elbette, buyurun sorun.”

“Sizce orada ne olabilir? Yakın uzayı en iyi siz biliyorsunuz. Çoğumuzun bu konudaki bilgisi sadece teorikten öteye geçmez. Bugüne kadar 40 ışık yılı çapındaki uzay bölgesinin tamamı robotlar tarafından incelendi. İkili, üçlü veya tekli sistemlerin hiç birinde yaşanabilir gezegen yok. Hepsi de gaz gezegenler. Gezgin-I belki de bize başka dünyaların kapısını açacak. Ne dersiniz?”

Yüzyıllardır kurulan bir düştü aslında akıllı canlılarla karşılaşmak. Bu dünyanın dışında, ötelerde bir yerde... Bize benzemese de düşünebilsin. Belki de düşünmesin, sadece yaşıyor olsun. Bitkisel, hatta mikroskobik yaşamla karşılaşmak için bile ne çok şey feda edilmişti. Yeterince güçlü bir kanıt olsa daha fazlası da verilebilirdi.

“Doğrusunu isterseniz, ben bu işi hayal gücüme bıraktım. Uzayın başka bir bölgesine geçit olabilir pekala. Belki de hiper uzaya açılan bir solucan tüneli ya da beşinci veya altıncı boyutun kesişim noktasıdır. Eğer öyleyse, sicim teorisi de ispatlanmış olur böylece. Aklıma başka birşey gelmiyor inanın.”

Sözlerinde biraz alaycı tavır vardı kuşkusuz, ama aslında herşeyi söylememişti elbette. Başka bir olasılık daha vardı. Son zamanlarda medyada yoğun biçimde tartışılan ve hiç de azımsanmayacak sayıda insanın inandığı bu çok düşük ama korkunç olasılığı, dili söylemeye varmıyordu. İsyancı robotların uzay üssüne sızmış olması imkansızdı. İşe alınacak tüm robotların çok sıkı bir şekilde sicil kontrolü yapılıyor, merkezi haber alma dairesi tarafından tüm faaliyetleri inceleniyordu. Fakat, yine de kuşku insanları rahat bırakmıyordu. Kahve bardağını masanın üzerine bırakmak için eğildi yavaşça. Sinan Bey’in gözleri sabitlenmiş, hareketsiz bir halde önündeki boşluğa bakıyordu. Bardağın çıkardığı sesle irkildi. Hafifçe içini çekti.

“Evet beyler. Başka sorusu olan yoksa herkese iyi geceler diliyorum. Sabahın ilk ışıklarıyla uzay gemisi yola çıkmış olur. En geç on gün sonra bilmece çözülmüş ve sorular yanıtını bulmuş olacak. Son olarak bir konuyu tekrar hatırlatayım. Bu toplantı ‘çok gizli’ statüsündedir. Konuşulan her şey burada kalacak.”

Ali Öztürk

(Devamı gelecek sayıda.)

BİLİMKURGU YAZARLARININ KEŞFETTİKLERİ GEZEĞENLER #1

İsmail Şahin

**BİLİMKURGU YAZARLARININ
KEŞFETTİKLERİ GEZEĞENLER – I – (1)**

Bilimkurgu deyip geçmeyin. Bu gezegenler yazarın kafasında doğar, elinde şekillenir...

Bu gezegenlerin hiçbiri gerçek değil. Sadece yazarın kafasında var olmuş ve kalemiyle öyküde canlanmış. Ama hepsi ilginç ve bilinmez bir gün belki biri veya birkaçı gerçekten bulunabilir de.

Bilimkurgu yazarlığı kolay iş değildir. Öyle konular bulacak, öyle şeylerden söz edecektir ki, hem ilgiyi çekecek kadar garip olacak, hem de "deli saçması" dedirtmeyecek kadar inandırıcılık taşıyacaktır.

Bilimkurgu romanlarının çoğu, birkaç yüzyıl ötede, gökyüzünde, adı sanı duyulmadık gezegenler arasında geçer. Dilerseniz, bilimkurgu yazarlarının keşfettikleri, bizi götürdükleri bazı gezegenler arasında küçük bir gezinti yapalım.

**MESKLİN GEZEĞENİ
YERÇEKİMİNİN GÖREVİ (2)**
(Hal Clement)

Mesklin gezegeninden ilk söz eden, "Yerçekiminin Görevi (1954)" adlı bilimkurgu romanıyla, Hal Clement.

Dünyamızdan 11 ışık-yılı uzaklıktaki bu gezegene ilk kimin ayak bastığı bilinmiyor. Yazara göre, bu gezegende uzunca sayılabilecek bir süre kalan ilk kişi, sinyallere cevap vermeyen bir araştırma gemisinin peşinden uzaya gönderilen Charles Lackland adında bir bilim adamı.

Nedir, Mesklin gezegeninin özellikleri?

Bir kere, Mesklin, kase biçiminde. Genişliği yüksekliğinin dokuz katı. Eksenini çevresinde öyle hızlı dönüyor ki, Dünya'nın zaman ölçüleriyle, turunu 9 dakikada tamamlıyor. Topaça da benzeyen bu dev cisminin yanlarındaki yerçekimi Dünya'nın 3 katı. Kutuplardaysa, yerçekimi normalin 700 katına çıkıyor. (3) Bu gezegeni çevreleyen soğuk atmosferin ana maddesi hidrojen. Denizleriyse sıvılaşmış metan gazından oluşuyor. Irmakları da sıvı metan. Göz alabildiğince uzanan kıta parçalarının önemli sayılabilecek coğrafi özellikleri bulunmuyor. Tek-tük dağ sıraları, sarmaşıklarla kaplı uçsuz-bucaksız düzlükler arasında, çürük diş gibi sırtıyor.

Tıpkı kendisi gibi, mevsimleri de bir garip Mesklin'in. İkiz güneşlerinin çevresindeki yörüngesini tamamlarken, sonbahar ve kışları 2 Dünya-ay sürüyor. İlkbahar ve yaz aylarıysa, 830 Dünya-gününe, yani 26 Dünya-ayına eşit. Kış mevsimi çok fırtınalı geçiyor ve denizler yüzlerce metre yükseliyor. Kış çıkmadan, büyük kara parçaları sular altında kalabiliyor. Yani şekli değişiyor bu gezegenin. İlkbahardan başlayarak yaz ayları süresince su düzeyleri hızla düşüyor ve gezegen yeniden eski biçimine dönüyor. İklima uygun hayvan ve bakteri yaşamı var bu gezegende. Ama, Mesklin uygarlığının egemeni, 30 cm uzunluğundaki TIRTİL'ler. Bunların vücut yapıları, Mesklin'in acımasız yerçekimine dayanabilmelerini sağlıyor.

Mesklin uygarlığının gelişkinlik düzeyi, 16-17. yüzyıl Dünya uygarlığına yakın. Gemileri, canlı bir ticaret yaşamaları var. Bilim alanında da yeni yeni ilerlemeye başlamışlar. Bilimin, eğitimin önemini kavramışlar. Kayıp uzay gemisini

arayan Lackland, tırtılları, aramalarında kendisine yardımcı olmaları için ikna etmiş. Uzay gemisini bulan Tırtıllar hemen şantaj yapıyorlar Lackland'a. Gemiye ve içindeki kara kutuyu Lackland'a geri vermek için şart koşuyorlar. Koştukları şart, kendilerine eğitim olanaklarının sağlanması.

(1) Bu yazı "Gelişim Yayınları-Bilim Dergisi" nin Haziran 1982 tarihli 4. sayısından alınmıştır.

(2) Bu romanın orijinal adı "Mission of gravity" olup, ülkemizde 2001 yılında İthaki Yayınlarından "Ağır Görev" adıyla çıkmıştır.

(3) Ülkemizde yayınlanan kitaba göre, gezegen tam turunu 18 dakikada tamamlamaktadır, yerçekimi ise kutuplardakinin 660 katıdır.

**PYRRUS GEZEĞENİ
ÖLÜM DÜNYASI**
(Harry Harrison)

Böyle bir gezegenin varlığını, ilk kez 1960 yılında, Harry Harrison'un "Ölüm Dünyası" adlı bilimkurgu romanından öğreniyoruz. Uzay boşluğunun tam neresinde olduğu bilinmemekle birlikte, öykünün başlamasından 300 yıl önce, Kaptan Kurkowski'nin komutasındaki Pollux Victory gemisinin gelmesiyle birlikte yerleşmeye açılmış.

Pyrrus gezegeni, radyoaktif çekirdekli, dış katmanları madenden oluşan bir uzay cizmi. Eğik eksenli olması nedeniyle, hava koşulları çok değişken. Bir mevsimden ötekine önemli ısı farkları meydana geliyor. Eksen öylesine eğik ki, aynı gün içinde bile, hava, kutup soğuşundan tropikal ılıklığa dönüşebiliyor, bir fırtınanın ne zaman kopacağı önceden kestirilemiyor.

Çekirdeğin radyoaktif maddelerden oluşması nedeniyle, gezegenin yanardağları sürekli faaliyette. Sık sık depremler oluyor. En küçük bir deprem bile koskoca bir kıtayı birkaç saat içinde okyanusların derinliklerine yollayabilecek nitelikte.

Pyrrus'un iki Ay uydusu bulunuyor. Öylesi durumlar oluyor ki, çift Ay'ın etkisiyle okyanuslardaki su düzeyi hızla yükseliyor, büyük kara dilimlerini yutuveriyor. Pyrrus'taki yerçekimi, dünyadakinin iki katı.

Pyrrus'taki büyük egemenlik savaşı, oraya yerleşmiş insanlarla, insanların gelmesinden önce oraya egemen olmuş bitkiler arasında. Pyrrus'taki tüm bitkilerin ve çiçeklerin "öldürücü" silahları var. Kiminin zehirli pençeleri, tırnakları, keskin dişleri bulunuyor. Yanlarından geçen insanlara öfkeyle, hırsıyla, kin ve ölüm kusuyorlar. 300 yıllık yan yana varoluşlarına rağmen, bir türlü, barış içinde yaşamayı öğrenememişler. Üstelik, insanlar bu savaştan yenik çıkar duruma gelmişler. 300 yıllık süre içinde, Pyrrus'taki insan nüfusu 50 binden 30 bine düşmüş. İnsanlara karşı açılan savaşta, bitkilerin en büyük müttefiki gezegendeki hayvanlar. İnsanların bilmedikleri şey, hayvanların da, bitkilerin de bir tür telepatiyile haberleşebildikleri.

Pyrrus'a yerleşenler, tıpkı başka insanlar gibi, kendilerini büyük görürken, hayvan ve bitki gibi yaşam biçimlerini küçümsemekteler. Aslında, bitki ve hayvanların insanlara düşmanlığı, insanların onları küçümsemelerinden, onlardan

korkup nefret etmelerinden kaynaklanıyor. Pyrrus'a yerleşmiş insanların çevreyle ve doğayla giriştikleri savaştan yenik çıkmamaları için tek çözüm var: Yüreklерinden bu korku, küçümseme ve nefreti atmaları.

Yoksa, bu savaşın kaçınılmaz sonucu, son insana kadar insan neslinin yok edilmesi olacaktır.

SOROR GEZEGENİ
MAYMUNLAR GEZEGENİ (4)
(Pierre Boule)

Pierre Boule'un "Maymunlar Gezegeni"ni herkes bilir. 1963 yılında yazılan bu bilimkurgu romanı filme de alınmıştı. Dünya'dan 300 ışık yılı uzaklıkta bulunan Betelgeuse (Alpha Orions) yıldızının iki büyük gezegeninden biridir bu. 2500 yılında insanlık tarihinin ilk yıldızlararası uçuşuna çıkmış olan Ulysse Mérou, Profesör Antelle ve Arthur Levain tarafından keşfedilmiş. Ulysse gazeteci, Levain genç bir fizikçi, Antelle de geziyi finanse edip uzay gemisini inşa eden bilim adamı. Yanlarında da Hector adında bir şempanze var.

"Soror" Latince'de "kız kardeş" anlamına geliyor. Neredeyse Dünya'nın ikizi. Yerçekimi, atmosferi, bitki örtüsü, hayvanları, denizlerin karalara oranı, kentleri ve köyleriyle dünyanın uzaklardaki bir karbon kopyası. Gerçi bazı küçük farklar bulunuyor, ama, "hık demiş, birbirlerinin burnundan düşmüşler" sanki.

Ulysse ve arkadaşlarını en çok şaşırtan şey, Soror'a iner inmez karşlarına çıkan ve dış görünüşleriyle "insan" olan yaratıkların, kendilerine, beklenmedik biçimde "hayvanca" tepki göstermeleri. Bu "insan"lar konuşmıyor, yazmıyor, söylenenleri anlamadıkları gibi kendi düşüncelerini de iletmiyorlar.

Soror'un egemenleri maymunlar. Yani goriller, şempanzeler, orangutanlar... Dünyadakine çok yakın bir uygarlık düzeyine ulaşmışlar. İnsanlara hayvan gözüyle bakıyorlar ve deneylerinde "kobay" gibi kullanıyorlar. Ulysse'nin bütün çabaları maymunları kendilerinden yana çekmek. Genellikle bilimde sivrilmiş şempanzelerden genç yaştaikleri ikna etmeyi başaran Ulysse, Soror bürokrasisinin ağır topları olan orangutanları bir türlü kendinden yana çekmeyi başaramıyor.

Maymunlarla ilişkilerinde ruh ve beden sağlığını korumayı beceren tek kişi Ulysse'dir. Birlikte geldiği arkadaşları ya ölmüş, ya çıldırmıştır. Ulysse tek başına yoluna devam ediyor ve bir arkeolojik kazı yerinde gerçekleri öğreniyor. Tarihin çok eski dönemlerinde, Soror'a insanlar egemenmiş. Ama bir yandan insan türü yozlaşırken, öte yandan maymun türü hızla gelişmiş ve bir süre sonra da egemenlik el değiştirmiş. Ulysse, bunu öğrendikten sonra, insan denilen geri yaratıkları uyandırma, bilinçlendirme çabasına giriyor. Gerçekten de, insanlarda, bilinç belirtileri, zeka pırıltıları görülmeye başlanıyor. Egemenliklerinin tehlikeye girdiğini gören maymunlar Ulysse'nin peşine düşüyorlar. Ulysse, dişisi ve yeni doğmuş yavrusuyla, şempanze arkadaşları Zira ve Cornelus'un yardımlarıyla kaçıp kurtuluyor. Yedi yüz yıllık bir ayrılıktan sonra dünyaya dönüyor ve orada kendisini yeni dünya düzeninin askerleri karşılıyor : Goriller.

(4) "Maymunlar Gezegeni" romanı ülkemizde birkaç kez yayınlanmıştır.

- 1 – 1971 yılında İnkılap ve Aka Kitabevi tarafından "Maymunlar Cehennemi" adıyla,
- 2 – 1971 yılında Okat Yayınevi tarafından "Maymunlar Gezegeni" adıyla 176 sayfa olarak,
- 3 – 1996 yılında Alfa Yayınları tarafından "Maymunlar Cehennemi" adıyla ve 123 sayfa –epeyce kısaltılmış– olarak,
- 4 – 2005 yılında İm Yayın Tasarım tarafından "Maymunlar Gezegeni" adıyla ve 247 sayfa olarak yayınlanmıştır.

ARRAKİS GEZEGENİ
DUNE (5)
(Frank Herbert)

Galaksi İmparatorluğu'nun bir köşesinde, Canopus Sistemi'nin üçüncü gezegenidir Arrakis. Dune adıyla da biliniyor bilim çevrelerinde. Dünyanın ilk gezegen bilimcisi ve Dune'un kendine özgü ekolojisini ilk inceleyen kişi olan Dr. Pardot Kynes tarafından keşfedilmiş. Bu konuda kesin bir tarih yok, ama, "Dune" (1965) bilimkurgusunda sözü ediliyor. Sonra, Herbert'in "Dune Mesih'i" ve "Dune'un Çocukları" adlı yapıtlarında da söz ediliyor.

Arrakis (Dune) gezegeni kurak – çorak bir çöl. Su öylesine az bulunan, öylesine paha biçilmez bir şey ki, bu gezegenin özgür yerlileri olan Fremen'ler vücut terlerini, nefes buharlarını tutmak ve kullanmak için özel giysiler giyiyor, özel araçlar kullanıyorlar. Akarsuları da yok, su birikintileri de. Yer altı mağaralarına havuzlar yaparak, topraktan sıziyecek su damlacıklarını zaman içinde biriktirmeye ve değerlendirmeye çalışıyorlar. Ölen topluluk üyelerinin vücutlarındaki su sıkılıyor ve yaşayanların hizmetine kazandırılıyor. Bu iklim türüne özgü biçimde, hava çok sıcak, kum fırtınaları çok. Fremenler dışında canlı yok gibi. Ne hayvanlar, ne de bitki örtüleri. Tek bitki, Arrakis. O da gezene adını vermiş. Baharatlı bir bitki. Küçük dozlarda alındığında zararı olmuyor, ama, fazla dozlarda bağımlılık yaratıyor. Düzenli aralıklarla alındığında, bu baharat, insanın telepatik güçlerini artırıyor, ömrünü uzatıyor.

Arrakis gezegeninin garip ekolojisinin bir yan-ürünü bu baharat. Ekolojinin orta yerinde de, boyları 400 metreyi bulabilen KUM SOLUCANLARI var. Kum tepeleri arasında dolaşıyor, kum planktonlarıyla besleniyorlar. Kendilerini zehirlediği için de sudan kaçıyorlar. Ekolojik bir süreç içinde, kum planktonları kum solucanlarına dönüşüyorlar. Bu dönüşüm gezegenin su kaynaklarını azaltıyor. Su damlacıklarını, birikintilerini kumla örtüp yok ediyor.

Bu egzotik görünüm içinde, Paul Atreides'i görüyoruz. İmparatoru alaşağı ediyor ve Muad'Dib adını alırken egemenliğini ilan ediyor. Fremenler, bu arada, öldürülmüş bir soylunun oğlu olan Paul'ı da benimsiyorlar. Devam eden bir öykü bu...

(5) "DUNE" romanı ülkemizde Sarmal Yayınevi tarafından yayınlanmıştır ve 6 kitaptan oluşmaktadır.

- 1 – Çöl Gezegeni Dune – 720 sayfa.
- 2 – Dune Mesih'i – 298 sayfa.
- 3 – Dune'un Çocukları – 528 sayfa
- 4 – Dune'un İmparator Tanrısı – 680 sayfa.
- 5 – Dune'un Kafirleri – 787 sayfa.
- 6 – Dune Rahibeler Meclisi – 717 sayfa.

(Yazı dizisinin devamı gelecek sayıda.)

GÖKKULE

Güven Solak

GÖKKULE

(Teknoloji karşıtı anti-ütopik bir öykü)

Kerim Çetin ağır adımlarla karşısında yükselen gökdeleni doğru ilerliyordu. Bulunduğu yerden kafasını kaldırdığında gökdelenin hemen yanına dikilmiş metrelerce uzunluktaki direkte yazan yazıyı okuyabildi: GÖKKULE. Her bir harfin büyüklüğü yirmişer metre kadar vardı. ‘Yazı kilometrelerce öteden okunabilsin’ diye bu kadar büyük yazılmış diye düşündü Kerim.

Normalde dev binanın dört tarafında da birer giriş çıkış kapısı olacağı söylenmişti kendisine. Ancak şu an yeterli olacağı düşüncesiyle tek bir kapı hizmet veriyordu. Binanın güney kenarındaki kapısının önüne gelen Kerim Çetin, arkasından gitgide alçalmakta olan öğleden sonra güneşine bir kez göz attı ve yirmi kişinin birlikte geçebileceği büyüklükteki kapıdan içeri girdi. Onunla birlikte birçok insan da aynı anda Gökkule’den içeri adımlarını atmışlardı. Birtakım güvenlik cihazlarından geçtiler ve görevliler herkesi farklı katlara yönlendirdi. Kerim on dördüncü kata yönlendirilmişti. Burada da güvenlik kontrolleri sürdü. Etrafta zemin kata oranla daha fazla güvenlik görevlisi, daha az cihaz vardı. Görevliler üstünü tekrar aradılar. Neden buraya geldiğini tekrar sorguladılar ve o da her soru sonunda geçen hafta yaptığı iş görüşmesi sonucunda 415. katta bulunan Güvenbank’tan kabul aldığını, bugün işbaşı yapacağını tekrar tekrar söyledi. Onlara, elinde bankanın çalışacağı şubesinin adresinin bulunduğu kağıdı gösterdi. Bilinçsiz bir koşuşturmacanın içinde olduğunu düşündüğü görevlilerin en az iki kez yukarıya, Güvenbank’a telefon ettiğini görmüştü.

Bu sıkı denetimin anlamını iyiden iyiye merak etmeye başlamışken lacivert çizgili takım elbisesiyle gayet iyi giyimli bir adam, bir görevlinin refakatinde ona doğru yaklaştı. Elini uzattı, “Kerim Bey, Mert ben, memnun oldum” “Merhaba, memnun oldum.” “Umarım fazla bekletmedik sizi.” “Hayır fazla beklemedim, daha yeni girmiştim içeri,” Mert eliyle ilerdeki koridoru gösterdi, “isterseniz yürüyelim asansörlere doğru.”

Koridorun sonunda bir sürü asansör gördü Kerim, en az yüz tane olmalıydılar. Ama burası gibi başka koridorların da olacağını düşününce Gökkule’nin içerdiği asansör sayısı çok daha fazla olabilirdi.

“Kerim Bey, dosyanızda yükseklik korkunuz olmadığı söyleniyordu, bu yüzden sizi bu yakadaki asansörlere getirdim. Yukarı hızla çıkarken büyüleneceğinize eminim.” Kerim, utangaç utangaç gülümsedi. Mülakatta sorulan soruya pek bir anlam verememişti. Aslında o güne kadar yükseklik korkusunun olup olmadığını anlayacak kadar yükseklikle karşılaşmamıştı bile. Beş katlı evinin balkonunda rahatlıkla oturabiliyordu, 415. katta da aynı rahatı bulmayı diledi.

Mülakat sonunda, yeni inşa edilen Gökkule’de çalışaca-

ğını duyduğunda çok şaşırmıştı Kerim. Burası yeni yapılmasına rağmen, daha faaliyete geçmeden kentin prestij sembolü olmuştu. Tüm büyük şirketler buradan yer kiralamaya çalışıyordu. Kerim Güvenbank’a başvurduğu sırada, burada bir şubelerinin olduğunu bile bilmiyordu. ‘Hala güzel bir rüyanın ortasında olmalıyım’ diye geçirdi aklından.

Yanlarında bulunan on kadar yolcuyla, daire şeklindeki asansör kabininin içine girdiler. İçerde bir görevli vardı. Dairenin dörtte biri kapıya ayrılmıştı. Kapının yanındaki çeyreğe bir ayna konmuştu, görevli o aynanın hemen önünde bulunuyordu. Dairenin kalan yarısı ise camdı. Buradan dışarıyı görülebiliyordu, ancak dışarıdan içeriyi görmek mümkün değildi.

Görevli, elinde bulunan küçük ekranlı cihaza, insanların gitmek istedikleri katları girmeye başladı, bu arada Mert’in 415’ini de not almıştı. Gökyüzüne seyahat başlamadan hemen önce Mert, Kerim’e dönüp burayı nasıl bulduğunu sorduğunda, Kerim’in ağzından tek bir kelime çıkmıştı: “Karmaşık.”

* * *

Yeni işe başlayan müşteri temsilcisi üçüncü ayını doldurmuştu. Çevreye alışan Kerim, teknolojinin yarattığı ilüzyondan daha az etkilenir olmaya başladı. Sabahları saniyede beş metre hızla gökyüzüne yükselirken, hayran hayran çevreyi izlemiyordu artık. Aşağı baktığında giderek küçüldüğünü gördüğü evler, karnabaya dönüşen insanlar ona büyüleyici gelmiyordu. Hayatında ilk kez yürüyen merdiven gördüğü zamanı düşündü. Kaç yaşında olduğunu hatırlamıyordu, ama olup biten aklında olduğuna göre çok küçük olamazdı. Merdivenden defalarca çıkıp inmişti. Bunun dünyanın en zevkli oyunu olduğu düşüncesi yirmi dakika kadar sürmüştü.

Kerim, yükseklik korkusunun olmadığına iyice emin olmuştu. Yüksekliğin onda hiçbir etkiye neden olmadığını sanıyordu. Açılan penceresi olmayan, güneş ışığından etkilenmemek için günün çoğu saatlerinde kapalı tutulan jaluze-lerin kapladığı, çok derinlerden de olsa sürekli bir uğultuya neden olarak çalışan bir havalandırma sistemiyle hava akışının sağlandığı basık ofislerinin Kerim için hiçbir çekiciliği yoktu. Sabah sekiz, akşam altı saatleri arasında bir hücre cezası gibi algılıyordu. “Neyse ki artık binaya giriş çıkışlar biraz kolaylaştı” diye düşünüp avunduğu da oluyordu bazen. Gökkule’nin tüm girişleri hizmete girmişti. Binanın dört cephesinde bulunan dört girişten biri çalışanlara ayrılmıştı. Kerim, kendisine verilen personel kartıyla buradan birkaç dakikalık küçük bir aramadan sonra geçebiliyordu.

Kerim, şirkette edindiği birkaç arkadaşla, iş dışı kimi zamanını birlikte geçirecek kadar yakınlık kurmuştu. Özellikle öğle araları koşar adımlarla kendilerini Gökkule’nin dışına atacak asansöre ulaşıyorlar, bir saatlik öğle arasının büyük bir kısmını dışarda geçiriyorlardı. Üç ay içinde civarda, hızlı yemek yiyebilecekleri beş altı lokanta keşfetmişlerdi bile. Çıkışta yine kimi zamanlar Gökkule dışında çay içip evlerine dağıldıkları oluyordu. Ancak iş yoğunluğunun arttığı zamanlarda durum ister istemez biraz değişiyordu. Öğle arasında ya da akşam saatlerinde çalışanlar her

zamanki ekibi küçültüyordu.

Genelde çok yoğun çalışması gereken personel, yemeğini Gökkule içerisinde, kent manzaralı bir lokantada yemeyi, çayını burada manzaralı bir kafede içmeyi tercih ediyordu. Kerim bunu birkaç kez denemiş olsa da, mecbur kalmadıkça Gökkule’de yemek yemek ya da bir şeyler içmek ona hep itici geliyordu. Bu nedenle arkadaşları öğlen onunla dışarı gelmek istemediklerinde, o hep birlikte dışarı çıkacağı birilerini aradı. İki ay sonra eşi olacak Berna’yla tanışması da bu arayışlardan birine denk gelmişti.

* * *

Yeni evli çiftler, kendilerine nasıl tanıştıklarını soranlara, çalıştıkları yerlerin birbirine çok yakın olduğunu söylüyorlardı. 414. katla 415. kat arasında üç metreye yakın bir mesafe olsa da, iki katta çalışan yaklaşık 400 kişinin varlığı, bu tanışmanın güzel bir sürpriz olduğu gerçeğini gösteriyordu. Hayatlarının baharındaki iki bankacı sade bir düğünle evlenmişlerdi. Düğün, gelinin ısrarıyla 617. katta bulunan bir salonda gerçekleşti. Davetlilerin çoğunun çalışma arkadaşları olacağı gerekçesiyle böyle bir istekte bulunmuştu Berna.

Evlilik öncesinde Kerim ve Berna, Gökkule içerisinde yapmaktan çok hoşlandıkları bir hobi edinmişlerdi. Bazen asansöre binip görevliye rastgele bir kat söylüyorlar, çıktıkları katta neyle karşılaşacaklarını tahmin etmeye çalışıyorlardı. Düğün salonu da böyle bir gün bulunmuştu.

Düğün öncesi yaptıkları balayı planları, Kerim’in işiyle ilgili beklenmeyen bir yoğunlaşmanın olması nedeniyle gerçekleşmedi. Gökkule’nin yakınlarında bir ev kiraladılar. Yakınlık Kerim’in umurunda değildi, ancak Berna zamanlarının büyük bir kısmını yolda geçirmelerine gerek kalmayacağı düşüncesiyle Kerim’i ikna etti. On beş dakikalık yürüyüşle, Çetin ailesi evinden işine ulaşabiliyordu artık.

İki aşık günler geçip işlerine gömüldükçe, öğle aralarını birlikte geçiremez oldular. Birlikte geçirdikleri kısıtlı zamanlardaysa Gökkule dışına pek çıkamıyorlardı. Bazen buluşup, tıpkı eski günlerdeki gibi, Kerim’in favori lokantalarından birinde karınlarını doyurdıkları oluyordu. Ama bu günler giderek azaldı. Kerim’in kendi arkadaşlarıyla Gökkule dışında yediği yemekler kadar seyrek olmasa da; Kerim ve Berna öğle araları nadiren dışarı çıkabiliyorlardı.

Gökkule’nin kullanıma açılması ilk yılını doldurduğunda, tıpkı bu gökdelende çalışan diğer insanlar gibi Güvenbank Gökkule Şubesi çalışanları için de en keyifli eğlence, Gökkule’de neler olup bittiğiyle ilgili olarak hazırlanan internet sayfasını takip etmek olmuştu. Burada gökdelende faaliyet gösteren iş yerleri, mağazalar, marketler, lokantalar, kafeler, barlar, sinemalarla ilgili en güncel haberlere ulaşabiliyordu. Her geçen gün yeni yerler açılıyordu. İnsanlar yeniliği önce keşfetmenin tatlı heyecanını yaşamak ve çevresine yaşatmak için aptalca bir yarışa tutulmuş gibiydi. “Hayatım, Tavan adlı bir kafeden bahsediyorlar, çok farklıymış, gidelim mi? Duydunuz mu, tam dört katı kapatmış market zinciri? Ben oranın merkez şubesini beğenmemiştim ki, isterseniz bir gidip deneyelim ama... Sinemanın koltuk arası tam bir buçuk metreymiş...”

Her türlü organizasyon Gökkule’de gerçekleştirilir oldu. Artık hayat yalnızca gökdelen içerisinde yaşanır gibiydi. Kerim özellikle hafta sonu tatilinde, eğlence amaçlı buraya gelen arkadaşlarını hiç anlamıyordu. Sanki koca kentte başka sinema salonu, başka bar kalmamıştı. Bu konuyu Berna ile de tartışır oldular. O, her seferinde arkadaşlarının buraya gitmek istediğini söyleyerek tartışmayı noktalamaya çalışıyordu. Hem Gökkule’den hoşlanan yalnızca içerisinde çalışanlar değildi ki, fırsatını bulduğunda tüm kent buraya adeta akıyordu. Gökkule’nin günlük ortalama ziyaretçi sayısı ile ilgili açıklanan kesin bir bilgi yoktu, ancak burada çalışanlarla birlikte birkaç yüz bin kişinin gün boyu içeri girdiğini söylemek hiç de abartılı olmazdı.

Kentin biraz varlığı olan tüm insanlarını ilgilendiren haber, bir Pazartesi günü öğle arası Gökkule internet sayfasından duyuruldu. Gökkule, gökyüzüne doğru uzayacaktı. Bu, aylardır tartışılan bir konuydu. Bunu gerçekleştirecek bir teknolojinin var olup olmadığı tartışılıyordu konunun uzandığı insanlarca. İlk etapta Gökkule’ye üç yüz kat ilave edilmesi planlanmıştı, bununla birlikte 1100 katlı bir yapı haline gelecekti Gökkule. İnsanları asıl ilgilendiren haber ise suydur: İlave edilen kısım konut olarak kullanılacaktı.

* * *

Berna’nın, iki yaşına gelmiş çocuklarını daha güvenli, daha modern bir yerde büyütmek istemesiyle ilgili sonu gelmeyen ısrarları Çetin ailesinin ellerinde ne var ne yoksa satmalarına neden oldu. Kerim’in de, Berna’nın da ailelerinden kalan mal varlıkları vardı. Bunların tamamını sattılar. Bazen Kerim’i, Gökkule’yi gören evlerinin balkonunda gözü hafif kızıl ve yaşlı, dalıp gitmiş halde gören Berna, ona sarılıp “Her şey yavrumuz için bir tanem, her şey yavrumuz için”, diyordu küçük Esra’yı göstererek.

Tüm varlıklarını satmış da olsalar, kentin en seçkin zümresiyle birlikte Gökkule’de oturmaya başladı Çetin ailesi. Kırılmayan, açılmayan jaluzili camlarla kaplı salondan ayağının altına serilmiş kenti izleyen Berna, bu mutluluğu eşine borçlu olduğunu aklından hiç çıkarmıyor, ona sık sık teşekkürlerini sunuyordu.

Yeni taşındıkları sıralar Kerim’in burada bulunmaktan kendisi kadar hoşlanmadığının farkında olan Berna’nın, ona Gökkule dışına çıkmayı teklif ettiği oluyordu. Zaten zaman zaman biraz nefes almak için sattıkları evlerine kadar yürüyene, bir zamanlar favorim dediği mekanlara giren Kerim, bu tekliflere balıklamasına atlıyor, karı koca küçük kızlarını 789. kattaki kreşe bırakıp, baş başa dışarı çıkıyorlardı.

Günler geçtikçe bu gönüllü birlikteliklerin sayısı azaldı. Evliliklerinin beş yılını doldurduklarında Berna eşinin kendisi için yaptığı fedakarlığı çoktan unutmuştu bile. Artık Berna -diğer Gökkule sakinleri gibi- bina dışına hiç çıkmıyordu. Kerim’se birkaç haftada ancak bir kez fırsat bulabiliyordu. Sürekli uzayan Gökkule’de hala çalışmaya ya da yaşamaya başlamamış ve buluşma noktası olarak aklına Gökkule dışında bir yer gelebilecek durumda olan üniversite yıllarından birkaç arkadaşıyla zaman zaman bir araya geliyorlardı.

Gökkule içerisinde polis karakolları, profesyonel itfaiye

teşkilatı, tam teşekküllü hastane, hatta televizyon kanalı kuruldu. Bu gökdelen, nüfus artışı nedeniyle kaynakların hızla sömürülmesi probleminde karşı çözüm olarak örnek gösteriliyordu. Gökkule projesinde dikine şehirleşme düşüncesi çok başarılı bir şekilde uygulanmıştı. Başbakan'ın Gökkule'yi ziyareti sırasında söylediği övgü dolu sözler Gökkule sakinlerini çok mutlu etmişti.

* * *

Okul öncesi eğitimini tamamlayan Esra'nın okula başlama zamanı gelmişti. Kerim kızının kesinlikle Gökkule dışında eğitim görmesini istiyordu. Bu konuda da daha önce defalarca yaptıkları tartışmaların bir benzerini yaptı Kerim ve Berna. Her ikisi de birbirini bencillikle suçluyordu. Kendisi lüks ve ihtişam içerisinde çok güvenli bir şatoda yaşarken, kızını şehrin kucasına atmakla suçluyordu Berna Kerim'i. Ona göre her tarafı kamerayla, güvenlik görevlileriyle dolu bu şirin ve modern kasaba çocuk büyütme için idealdi. Esra'nın çocukluk yıllarını burada geçirmesinin ne gibi bir sakıncası olabilirdi ki? Kerim'se sırf kente duyduğu saçma önyargılar nedeniyle kızını doğadan mahrum etmekle itham ediyordu Berna'yı. Zaman zaman Esra'nın daha iyi bir eğitim alması için neyin doğru olduğuyla ilgili fikirlerin de havada uçtuğu tartışmayı yine Berna kazandı. Esra Gökkule'de ilkokula başladı.

* * *

Kerim Çetin, genelde hayal kırıklığı oturmuş yüz ifadeyle, çevresindekilere nedeni bir bakışta anlaşılamayan derin bir umutsuzluk aşılsa da, çok mutlu olduğu günler de yaşadı Gökkule'de. Esra'yı eşiyile birlikte üniversiteye uğurladılar. O yaşa kadar en fazla sekiz on kez Gökkule dışına adımını atmış Esra'nın, gözleri yıllar sonra görmeye başlayan bir kör gibi çevreyi süzüşü hiç aklından çıkmıyordu Kerim'in. Kerim, eşini Gökkule'de bırakarak, kızına, okuyacağı üniversiteye kadar eşlik etmişti. Birlikte yaptıkları tren yolculuğu sırasında Esra, camdan gördükleriyle ilgili yıllar önce babasına sorması gereken soruları sorduğunda Kerim daha farklı bir yaşam sunabilmiş olmayı diledi Esra için. Ama beri yandan hiçbir şey için geç sayılmazdı. Önünde çok farklı bir hayat vardı Esra'nın.

* * *

Çalışmayla geçen uzun hayatlar... Minik, şirin kasabanın elit sakinleri arı gibi çalıştılar. Eğlenmeleri gerektiği zaman eğlendiler, evlenmeleri gerektiği zaman evlendiler, çocuklar yetiştirdiler, bırakmaları gerektiği zaman saldırlar çocuklarını doğaya. Ne suç bildiler, ne suçlu gördüler. Bir kalede yaşadılar. Bu arada ağır ağır büyüüp olgunlaştı Gökkule sakinleri. Acı tatlı haberleri burada aldılar, böylece dünyadan tam olarak kopmadıklarının farkına vardılar. Çetin ailesini yıllar sonra Gökkule'den çıkaran olay kızlarının ölümü oldu. Henüz otuzuna gelmeden bir trafik kazasında yitirdiler Esra'yı. Üzüldüler, birbirlerine yaslandılar, üzüldüler. Bir süre iyice içine kapandı Kerim, ama zaman yine ilaç oldu. Mutlu olamasa da mutlu rolü yapmayı öğrendi Kerim.

Yaşadılar ve yaşlandılar.

* * *

Telefon çalıyordu. Berna ahizeyi kaldırdığında telaşlı bir ses duydu: "İyi günler, Berna Çetin'le mi görüşüyorsunuz."

"Evet benim."

"Berna Hanım, ben Kule Hastanesi'nden arıyorum."

Adam derin bir nefes alıp devam etti. "Eşinizin bir sağlık problemiyle ilgili aradım. Kendisi şu an yoğun bakım ünite-

mizde, sanırım haber vermem gereken başka yakını..."

Büyük bir kısmı çalışmayla geçmiş yetmiş beş yılın ağırlığı Berna'nın üstüne bir anda çöktü. Kendini öyle kötü hissetti ki, oturacak uygun bir yer bulamadan yere yığılıp kaldı. Tansiyonuyla ilgili bir takım şikayetleri yıllardır vardı ama ilk kez bu denli güçsüz hissetmişti vücudunu.

Sonraki haftayı hastanede yatarak geçirdi Berna. Yatağa mahkum, kolları verilen ilaçlardan, serumdan delik deşik olmuş halde iyileşmeyi beklerken, zaman zaman gözlerini açıp çevresine ifadesiz gözlerle bakıyordu. Durumu ilk birkaç gün sonrasında biraz daha düzeldi. Artık sürekli uyuyarak geçmiyordu günleri. Tek tük de olsa dilinden pek de anlaşılmayan sözler dökülmeye başladı. Ancak bu gelişmeler belden aşağısının felç olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Rahatlıkla konuşabilecek hale geldiğinde, kendisiyle görüşmek için epeydir beklediklerini tahmin ettiği iki adam onu ziyarete geldi. Kerim'in defin işlemleriyle ilgili görüşmek istiyorlardı. Kerim'in Esra ve Berna dışında akrabası yoktu. Berna hastanede olduğu için önce Esra'ya ulaşmayı denemişler, ancak adres ya da telefon ellerinde olmadığını için Berna'nın iyileşmesini beklemişlerdi. Adamlar hızlı hızlı konuştular. Uygun olduğunu iddia ettikleri bir ücret karşılığında cenaze işlemleriyle ilgileneceklerini söylediler. Bu Gökkule'nin bir hizmetiymiş. Berna adamlar ne söylediyse onayladı. Kerim uygun görülen bir mezarlığa gömülecekti. Berna'nın isteğiyle Gökkule'ye mümkün olduğunca yakın bir mezarlığın seçileceği konusunda anlaşıldı. Ancak Berna Hanım, yer bulma sorunu nedeniyle eşinin nispeten uzak bir yere gömülme olasılığı konusunda da bilgilendirildi. Dini kurallara uygun bir tören yapılması konusunda karar verildikten sonra Berna Hanım'ın ziyaretçileri gittiler. Berna Hanım durumu dolayısıyla törene katılamayacaktı. Ancak törenle ilgili çekilecek fotoğrafları cenaze şirketi ona gönderecekti.

Berna ertesi haftayı evinde geçirdi. Artık onun hemen hemen tüm ihtiyaçlarıyla ilgilenen bir hizmetçisi vardı evinde. İlaçlarını içiriyor, uygun diyete göre yemeğini hazırlıyor, evi topluyor, temizliyordu hizmetçi kız.

Kerim'in ölümüyle, onun odasını adeta bir müze haline getirmişti Berna. Kerim'in tüm fotoğrafları odasındaki albümde duruyordu. Berna, hizmetçinin itelediği tekerlekli sandalyesinde sık sık Kerim'in çalışma odasına gidiyor, albümden Kerim'in en beğendiği fotoğraflarını alıp duvara astırıyordu.

Kerim'in tüm el yazması notları, çalıştığı kağıt parçaları odasında duruyordu. Berna bir gün bu kağıt parçaları arasında bir vasiyetname taslağı buldu. Kağıtta Kerim'in Gökkule'ye gömülmemesi ile ilgili bir not vardı. Cenaze şirketinin gönderdiği fotoğraflara ve nota bakıp iç geçirdi Berna. Şirket kendisine geçen hafta müjdeli haber vermişti. Gökkule temelinin yanında mezarlık olarak düzenlenen bir alan kullanıma açılmıştı. Gökkule asansörünü kullanarak - 11. kata inildiğinde, yer altında yapılacak on dakikalık bir yürüyüşle bu mezarlığa ulaşılabilirdi, böylece Berna, durumu biraz düzelir düzelmez eşini kolayca ziyaret edebilecekti.

Kerim'in son isteği de yerine gelmemişti.

Güven Solak

(www.izedebiyat.com sitesinden alınmıştır.)

KLONİLEŞELİM GÜZELLEŞELİM

Murat Göç

KLONİLEŞELİM GÜZELLEŞELİM

“Siz insanların inanamayacağı şeyler gördüm. Orion’un ufkunda ateş halindeki saldırı gemileri. Tannhauser geçidinin yakınlarında karanlıkta parlayan C ışınlarını seyrettim. Tüm bu anlar zaman içinde kaybolacak, yağmurdaki gözyaşları gibi. Ölme zamanı.”

Blade Runner (ya da Philip K. Dick'in orijinal romanı Do Androids Dream of Electric Sheep) bir çok konuyla beraber Roy Batty'nin yukarıdaki sözleriyle kristalleşen varoluş problemi ile de ilgilenir. Roy Batty bir replikandır ve dünyaya yaratıcısıyla hesaplaşmaya, hayata getirilme ya da bir başka deyişle üretilme amacını öğrenmek üzere gelmiştir. Tarif ettiği gezegen kendisi gibi kopya kölelerle, dünyayı çoktan terk etmiş hali vaktinde yerinde efendilerine hizmet etmek için fabrika ortamında üretilmiş şimdiki zamanın üçüncü dünyalı işçileriyle doludur ve aslına bakarsınız gün gelipte birinin bu soruları soracağı hiç düşünülmemiştir. Sömürgecilik deneyimi tarih kitaplarında olduğu gibi bitmemiştir ve hala şekil değiştirerek devam etmektedir.

Amerikan hayat tarzına ve anlayışına şekil veren, onu besleyen Püritenlik anlayışı Katolikliğe karşı bir tepki olarak ortaya çıktı ve temel olarak Hz. İsa'nın yaşam tarzına kökten bir dönüşü temsil etmektedir. Kısaca, herkesin doğuştan günahkar (In Adam's fall, we sinned all) ve cehennemlik olduğuna ve sadece çok çalışıp Allah yolunda harcayan Püritenlerin cennet ahalisini oluşturacağına inanırlardı. Bu da temel olarak onları canlılar silsilesinin en tepesine yerleştirip geride kalan tüm insanları günahkar bir kalabalık haline getirmektedir ve de Amerikalılara daha sonraları gerçekleştirecekleri sömürge faaliyetleri için “büyük yerden bir torpil” sağlamaktadır.

20.yüzyılın başında İngiltere komplekslerini yenip yeni bir ulus olduklarının farkına vardıklarında ilk karar veremeleri gereken şey yayılmacı bir imparatorluk mu yoksa içe kapanık izolasyonist bir Cumhuriyet mi olacaklarıydı. Bugüne kadar süregelen bu tartışmayı, savaş zamanları ve ekonomik krizler hariç, yayılalım, sömürelim, kabımıza sığamıyoruz diyenler kazandılar, bu da bir seçimden çok bir zorunluluktan çünkü kapitalist bir ekonominin kaçınılmaz sonuçlarından birisi de kapitalin ve bu kapitali elinde bulunduran gücün yayılma ihtiyacıdır. (Burada Matrix'in cool karakteri Agent Smith'in şu sözlerini hatırlatmakta fayda var; “Siz insanlar farklısınız, bir bölgeye yerleşiyorsunuz ve çoğalıyorsunuz ve çoğalıyorsunuz ta ki her bir doğal kaynağı tamamen tüketinceye dek ve hayatta kalmanızın tek yolu başka bir bölgeye yayılmak; aynen bir virüs gibi”). İşte Amerikanın farkı bu noktada belirginleşmektedir. Daha önceki sömürgeci imparatorlukların aksine ilahi bir güce değil, kapitallerinin gücüne dayandılar, ancak işlerine geldiğinde dini yaygın bir şekilde kullandılar. Tüm Soğuk Savaşı bir “Allahsız komünistler”-“dinine imanına bağlı Amerikalılar” haline döndürdüler ve tüm Güneydoğu Asyayı Hristiyanlaştırdılar. Ortadoğuda radikal İslamın yerleşmesine yardımcı oldular. Tüm telaş aslında bakir olan pazarları komünistlere kaptırmama çabasıydı. Kimi zamanda

dini falan bir yana bırakıp kar amaçlarını açıkça belli ettiler. Hristiyan Avrupa'ya karşı Güney Amerika ve Pasifik okyanusuna dokunmayın oraları bizim dediler, gidip kitapsız Çinlilerle Ruslara karşı işbirliği yaptılar.

Artık bugün Amerika için çok da zorlanmadan ele geçiremeyeceği bir pazar kalmamış gibidir. 150 yıldan bu yana şaşmaz bir şekilde ilerleyen ve artık dünyanın her köşesine ulaşan tüketim toplumu ve tüketici birey projesi artık neredeyse tamamlandı. Hepimiz reklamların, televizyonun ve moda endüstrisinin buyurduğu şekilde yaşıyoruz. Zihinlerimiz ve hayal gücümüz bize sunulan gerçeklikten başka bir gerçeğin varolduğunu kabul edemiyor. Tüm dünya tek bir amaç doğrultusunda, aynı hayallerin peşinde yaşıyor. Tüm imgeler, düşünceler ve kıstaslar gitgide standartlaşıyor. Hepimiz McDonaldslaşıyoruz ve hepimiz Coca Colony'nin bağımlı, gönüllü tebaasıyız. Dünyamız, aynen Blade Runner'da olduğu gibi, hali vakti yerinde efendilerin kendilerini kapılarında bekçileri olan sitelere ve duvarları yüksek malikanelere hapsettiği (Ursula K. Le Guin ne diyordu Mülksüzlerde; “neyin içeride, neyin dışarıda olduğu, duvarın hangi yanından baktığınıza bağlıdır”), geri kalan fakir, sağlıksız ve umutsuz güruhun, gidecek başka da bir yeri olmadığından, bu duvarların ardındakilerin mutluluğu için hayatlarını çalışarak harcadıkları bir sömürge gezegen haline gelmiştir. Bu anlamda, çoktan bir klon toplumu haline geldik ve galiba bir elinde güvercini, diğerinde saplı çivisiyle mesihe, Roy Batty'ye, her zamankiden daha çok ihtiyacımız var.

Zihinlerimizi ele geçiren ve hayatımızı bir fetiş mezarlığına çeviren tüketim kültürü şimdi de bedenlerimize el attı ve bizlere sonsuz yaşamı ve sonsuz tüketimi vaat ediyor. Her gün bedenlerimizin laboratuvar ortamında çoğaltılmasına dair daha çok haber görüyoruz. Ahlaki ya da dini karşı çıkışlar her gün yeni bir tartışmaya yol açıyor. Ancak, benim fikrime göre, klonlama düşüncesinin çıkışı tamamen ticari sebeplere dayanmaktadır. İlk insan klonu Temmuz 1993'te George Washington üniversitesinde yaratıldı ancak bu başarıyı tetikleyen düşünce bilimsel bir temel yerine, insan klonlamanın dev bir ekonomik potansiyeli olduğunu fark eden şirketlerin desteklediği gruplar arasındaki rekabettendir. Bizimki gibi “komünist ülkelerin” aksine (deyim Tansu Çiller'e aittir), modern Batı'da bilim büyük oranda özel şirketler tarafından finanse edilmektedir ve bu sebeple bu tür araştırmaların finansmanında, etik kaygılar yerine daha basit pazar ve maliyet araştırmaları belirleyici olur, yani satmayacak araştırmaya kimse para yatırmaz. Gen teknolojisinin henüz yeni ve çok masraflı olduğunu ve maliyetini çok uzun bir süre daha karşılamayacağını düşünürsek, bu çabaya değecek bir kârın beklendiğini tahmin etmek zor olmaz. Kim daha sağlıklı bir vücut istemez, ya da daha güzel, kim daha uzun yaşama teklifine hayır diyebilir? Şimdiden bağışıklılık sisteminin önemli bileşenlerinden olan alfa-interferonunun genetik kodunun mülkiyeti BIOGEN firması tarafından alındı. Kan hücrelerinin oluşumuna yardım eden eritropoietin mülkiyetini AMGEN aldı. DNA dizilerine aynen ticari bir mal gibi patent verilmesi düşünülüyor. İlaç şirketi Smith-Kline-Beecham Amerikan Ulusal Sağlık Enstitüsünden Craig Venter'in araştırma bulgularının

mülkiyet haklarını satın aldı. Aynen borsada veya at yarışında sürpriz bir ata oynayan kumarbazlar gibi. Genetik kod çözme şirketleri 1993 yılında Amerikan pazarındaki yatırımcı ve girişimcilere 2 milyar dolardan fazla para kazandırdılar. Sınır tanımaz sömürgeci zihniyet en değerli hammaddeyi, insan bedenini keşfetti ve onu ne pahasına olsun paraya dönüştürmek için sabırsızlanıyor. İleride devletlerin ya da global şirketlerin istihdam ihtiyaçlarına uygun tipte ve sayıda insan 'üretilebileceği' söyleniyor. Ya da daha korkuncu insanlar kendi organlarından bir koleksiyon oluşturup istediği zaman organ nakli yaptırabilecekler. Kendi kendinin oğlu ya da babası her ne dersiniz olacak insanlar ve kendi embriyoları ya da laboratuvar soğutucularında bekleyen seçme embriyolarından 'ortaya karışık' bir kokteyl yaptırabilecek ve sonsuz bir hayata sahip kimera (Yunan mitolojisinde aslan başlı, keçi gövdeli ve ejder kuyruklu canavar Khimaira'dan gelmektedir kelime) olarak varlıklarını sürdüreceklerdir.

Bunun aslında çok da yeni bir şey olmadığı da söylenebilir ki bence bu kısmen de doğrudur. Daha klonlamanın yaygın kullanımına epeyce bir süre var ama insan bedeninin istenmeyen kısımları elden geçirilmeye çoktan başladı bile.

Tüm dünyada, etnik kökeni, inancı ya da yaşı ne olursa olsun, kadınlar Jennifer Lopez'e benzeyen kalçalara sahip olmak için estetik operasyonlar geçiriyor, sonradan görme İstanbul sosyetesinde bile artık kaş bölgesindeki sinirler aldırılıyor ve bütün kadınlar aynı pörtlek gözlerle bakıyorlar, erkekler reklamlarda gördükleri kılsız biçimli vücutlara sahip olmak için olmadık yüklerin altında kendilerine eziyet ediyorlar. Kozmetik sektörü müşteri yaşını 10 yaşa kadar indirdi ve daha ilkökul çağındaki çocuklar bile artık birer Britney Spears gibi giyinip onun gibi fattan görünmeye çalışıyorlar. Prozaclarla bugünü, vitamin hapları ve kremlerle yarını dondurup her şey yolundaymış ve hiç bitmeyecekmiş gibi davranmayı seçiyoruz. Bir zamanlar Brave New World'ü, 1984'ü, Fahrenheit 451'i ve Do Androids Dream of Electric Sheep'i okuyup öngörülere hayran olan insanlar vardır mutlaka ancak biz şu an o öngörülerini yaşıyoruz. Hepimiz zihinlerimizi ve bedenlerimizi tamamen kendi rızamızla çoktan endüstrileşmiş sömürüye emanet ettik ve klonlama ve in vitro (laboratuvar ortamında) çoğalma ve şekillenme olsa olsa bunun bir sonraki aşamasıdır.

Murat Göç

(www.kayipdunya.com sitesinden alınmıştır.)

DÜŞEN ADAM

Mete Güre

DÜŞEN ADAM

Daha kimsenin hakkında bir şey bilmediği, kimilerinin Arz, kimilerinin Necrim dediği muazzam gezegenin tepelerin gelişigüzel dağıldığı çok küçük bir bölümünde, küçük bir figür tepelerin birinden aşağıya düşe kalka koşuyordu. Sırtındaki her bir adımında hoplayan dev sırt çantasının altında ezile ezile, uçurumun kenarındaki koca insan kalabalığına doğru gidiyordu figür. Havanın sıcaklığı ve harcadığı çaba yüzünden sırsıklam terlemişti. Geç kalmadığını umuyordu. Kahrolasica yol devriyesinin tam da belgelerini kontrol edesi tutmuştu. Kahrolasicalar... diye düşündü. *Eğer geç kaldıysam...*

Kalabalığa yaklaştıkça biraz yavaşladı. Gerçekten de çok kalabalıktı. Nereden baksan bin kadar insan vardı kenarda. Kadını, çocuğu, yaşlısı, genci, bir sürü insan kenarda öylece ayakta duruyordu. Etrafta insanların kıpırdanmalarından oluşan hissettirdilerden başka ses yoktu. Daha önce böyle bir kalabalığın böyle sessiz durmasını sadece ünlü korsan Bora'nın idam edilişinde görmüştü. Havadaki bekleyişin neredeyse kokusu alınıyordu. İçini bir rahatlama sardı. Demek ki daha başlamamıştı.

Aslında bu sessiz bekleyişe şaşırmamak lazımdı. Sonuçta bu namı değer Düşen Adam'dı ve sadece iki haftada bir görülüyordu. Düşünmek bile onu heyecanlandırıyordu.

Ne de olsa insan böyle bir şeyi her gün göremezdi...

Kalabalığın yanına vardığı an hiç durmadan aralarına daldı. İte kaka en ön taraflara kadar geldi. Tabii bu başarısında o yürüdükçe oraya buraya tehditkâr bir biçimde sallanan çantasının da büyük katkısı vardı –Hey, dikkat etsene!-. Havadaki sessizlik ona edilen küfürlerle biraz bozuldu –Ne

yaptığını sanıyorsun domuz herif!- fakat kısa süre sonra başkalarının da katkısıyla –Sussana seni kahrı bela!- sessizlik yine sağlanmıştı.

Kendine tam kenarda şöyle güzel, uçurumu rahatlıkla görebileceği bir yer buldu. Bu arada atılğan çantası neredeyse bir kadını uçurumdan aşağı yuvarlıyordu –Dikkat etsene lanet olas!-. Bir öbek küfür ve birkaç özürle olayı kapattıktan sonra cebinden bir mendil çıkartıp yüzündeki teri sildi. Diğerleri gibi sessizce beklemeye başladı. Bir yandan da etrafına bakınıyordu.

Çeşit çeşit insan çeşit çeşit şekillerde durmuş, Düşen Adamı bekliyorlardı. Kimileri bacıklarını kenardan aşağı sarkıtmış oturuyordu, kimileri ayakta, kimileri bağdaş kurmuştu... Yer yer babalarının sırtına çıkmış çocuklar görülüyordu. Bunca insan, kıtanın dört bir yanından buraya Düşen Adam için gelmişti. Havada, yanlarında içine abur cubur ve daha nice şeylerin sokuşturulduğu sepetler taşıyan işportacıların sattığı patlamış mısırların kokusu vardı. Hafifçe esen rüzgar insanın ürpermesine yol açıyordu. Çantasından, yoldaki satıcıların birinden izlerken yemek için aldığı çikolata parçasını ve içi su dolu bir matarayı çıkardı. Önce sudan birkaç yudum, sonra çikolatadan küçük bir ısırık aldı. Hafif acı gibiydi; ama yine de güzeldi.

Parlak güneş, patlamış mısır kokusu, hafif serin rüzgâr, acı-tatlı çikolata... Kulakları dışında bütün duyu organları sonuna kadar tatmin ediliyordu; havada neredeyse bir ton çeken bir sessizlik vardı.

Düşen adam... Onu görmek için ta Yeşilhendek'ten beri iki aydır ayak üstü yolculuk ediyordu. Bu gezi için güzelim dükkânını karısına bırakmak zorunda kalmıştı. Karısının pek de becerikli olmadığı göz önünde bulundurulursa, döndü-

günde dükkanı yerinde bulursa kendini şanslı sayacaktı. Kimsenin onun neden ve nasıl bu hale geldiği hakkında bir fikri yoktu. Kimileri onun yaptığı saygısızlıklar nedeniyle tanrılar tarafından cezalandırıldığını söylüyordu. E madem amaç ceza idi, bunun için cehennemler varken neden bu şekil bir ceza? Başkaları onun kudretli bir büyücünün beceriksiz çırağı olduğunu ve bir büyü yaparken eline yüzüne bulaştırdığını söylüyorlardı. Ama bunların hepsi tahminden ibaretti...

Düşen adam... Onu görenler buna değdiğini söylüyorlardı. Onun şehrinden bir adam bir keresinde, "Tam 6 kez gördüm, her seferinde ağzım açık kaldı," demişti. Değip değmeyeceğini az sonra öğrenecekti. Derin bir nefes aldı. *Ne zaman gelecek bu?*

Cevabın gelmesi pek uzun sürmedi: Kalabalık arasından biri eli kulağında bağırdı, "Hey! Duydunuz mu? Geliyor!!" Havadaki sessizlik nasıl olduysa daha bir ağırlaştı... Artık sadece insanların heyecanla atan kalplerinin sesleri duyuluyordu. Çocuğun biri "Göremiyorum!" diye bağırdı, ama birkaç "hışt"tan başka cevap alamadı. Herkes pür dikkat gökyüzüne bakıyordu.

İlk başlarda hiçbir şey yok gibiydi. Ama bir süre sonra sanki millerce uzakta biri inliyormuşçasına, silik ama sürekli bir ses duyulmaya başlandı. Ses gittikçe artıp sanki bir sinek odanın öteki ucunda vızıldıyormuş gibi bir sese dönüştü. Neden sonra gökyüzünde bir noktacak belirdi. Önce sadece silik bir noktaydı, sonra daha belirginleşmeye başladı. Bu arada ses gittikçe belirginleşti. Bu bir çığlıktı, çok uzak bir çığlık. Noktacık gittikçe büyüdü, büyüdü. En sonunda nokta ufacık bir insan figürüne benzedi... Çırpınan bir figür... Çığlık gittikçe belirginleşti. O kadar tiz ve korku yüklü bir çığlıktı ki, insanın aklına hemen en büyük korkuları geliyordu. Çığlık yükseldikçe insanların yüzlerindeki heyecan ifadesi daha bir arttı. Yaklaştıkça ayrıntılar seçilmeye başlandı. Genç ve iri yapılı bir erkek, üstünde kahverengi eski moda bir köylü kıyafeti, yüzü bembeyaz. Bu yüze bakmak bile insanın ürkmesine sebep oluyordu...

Düşen adam çığlık çığlığa önlerinden uçurumun içine doğru dalarken, gözleri bir anda onunkilerle birleşti. Zaman durdu sanki. Gözlerine iyice baktı, sanki sindirdi onları. Kocaman, simsiyah gözbebekleri olan gözlerdi bunlar. İçlerinden korkunun en saf hali okunabiliyordu, bunlar dehşete düşmüş gözlerdi. Onlara baktığında içi ürperdi, sonsuza kadar düşmeye mahkum olmuş, yükseklikten korkan bir adam. Asla korkusundan kurtulamayacak... Sonsuz azap... *Ne için? Tanrılar, ne için? Ne yaptı bu adam?* Sonsuz işkence...

İbret olsun... Bir ses yankılandı aklının koridorlarında. *Emsal olsun...* *Simge olsun...* Yankılar arasında kayboldu sesler.

Neden kimse yardım etmiyor?

Çığlık gittikçe azaldı, ses uzaklaşırken düşen adam karan-

NOT : 24. sayıda vermiş olduğumuz "Kurtarıcı" adlı hikayenin son bölümü, bu sayımızda yer kalmadığından dolayı bir sonraki sayıda yayınlanacaktır.

lıkların içinde kaybolmuştu bile... En sonunda çığlık kesildiğinde, insanların sükûneti bir süre daha devam etti. İnsanlar gördüklerini sindirdiler bir süre. Sonra biri alkışlamaya başladı. Ardından bir başkası. Bir süre sonra uçurum kenarı alkış, tezahürat ve ıslıklarla doldu. İnsanlar korkuyu tatmaktan zevk almış, heyecanlanmışlardı. "Bu panayırdaki korku evinden bile daha iyi!" dedi bir oğlan bir yerlerden. Kimileri iki hafta sonra tekrar geleceklerini söylediler. Harika bir şovdu, kesinlikle bir daha izlemeliydi.

Ama bizimki hiçbir tepkide bulunmadı. Aklında sadece düşen adamın karanlıkta kaybolmadan önce ona attığı bakış vardı. Sadece o bakış; o umutsuzluğun, sonsuz korkunun ve dehşetin bakışı... *Burada bir şey yanlış... diye düşündü. İnsanlarda yanlış bir şey var... Böyle olmamalı... Öylece bekledi, durdu. Neden sonra kendine geldiğinde etrafında birkaç insan ve hasılatlarını hesaplayan işportacılar kalmıştı. Herkes göreceğini görmüş, bir sonraki istikametlerine doğru yola koyulmuştu. Herkes tatmin olmuştu. Şov bir harikaydı.*

Şov bir harikaydı...

Soğuk bir rüzgar esti.

Uzak bir kahkaha.

Başını silkeledi. Sanki transtan çıkmış gibi etrafına yeni bir gözle baktı. Berrak gökyüzüne çevirdi gözlerini. Şov harikaydı, değil mi? Herkes öyle söylüyordu, demek ki gerçekten öyle idi. Bakarsın daha sonra çocukları da alıp gelir-di. Bu harika gösteriyi mutlaka görmeleri gerekiyordu. Üstelik bu, tek bir sefer izlemekle yetinilmemesi gereken bir şovdu. Evet, ilk fırsatta tekrar gelecekti. Harika şov...

Zihninin köşesinde bir yankı: *Neden? Neden böyle olmak zorunda? Neden o adam... sonra o düşünce de yitip gitti. Aman! Muhtemelen başıma güneş geçti, anlamsız düşünceler sayıklıyorum. Sanırım hanımın verdiği o komik görünümlü şapkayı taksam iyi olacak...*

Çantasından garip, kulakları da kapatan bir başlık çıkardı, başına geçirdi. Pılsını pırtısını çabucak topladı. Artık etrafta eşyalarını yüklenmekte olan satıcılardan başka kimse kalmamıştı. Uçuruma arkasını döndü, tam bir adım atacaktı ki durdu, dönüp uçurumun dibine bir kez daha baktı. Sanki bir çığlık duymuştu... Umutsuz, bir kez daha kaybetmiş olmanın verdiği hayal kırıklığıyla yüklü bir çığlık... Ardından hafif, muzaffer ve şeytani bir kahkaha... Neyse, muhtemelen rüzgârın uğultusundan başka bir şey değildi.

Sonra evine doğru yola koyuldu. O uzaklaştıkça gün yerini yavaş yavaş geceye bırakmaya başladı. Gece meltemi uçurumun kenarında uğuladı. Yıldızlar tepede parıldamaya başladığında o çoktan ufukta kaybolmuştu.

Mete Güre

(www.kayipdunya.com sitesinden alınmıştır.)